

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 22

La sessió es reprèn a . Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta.. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida p el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern /

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Proposta de resolució de creació d'una comissió de seguiment de polítiques de la gent gran

252-00016/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de resolució de creació d'una comissió de seguiment de polítiques de la gent gran. Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Junts, que intervindrà en primer lloc,

com el grup proponent, per un temps màxim de cinc minuts. Té la paraula, doncs, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Bona tarda. Gràcies, president. Consellera, diputats. Vull començar parlant de l'avi i de la família de l'àvia de Berga, perquè van formar part de la xarxa d'evasió de Catalunya a la Segona Guerra Mundial, en plena dictadura, des del cafè La Lluna de Berga, arriscant les seves vides i la seva llibertat per salvar els altres. Van salvar vuitanta-vuit vides de persones que fugien de l'horror nazi. Aquesta història ens va acompanyar tota la vida. No ens van caldre mai ni cursos ni formació de què va la solidaritat humana i els drets humans.

I els altres avis, a Calella, el diumenge a la tarda, ens portaven a veure les sardanes i també ens parlaven de la importància de, després de molts anys de dura repressió, on absurdament s'havia prohibit un ball, la sardana, i una llengua, la nostra, la catalana, i ens recordaven amb orgull que, després d'haver superat molts i molts entrebancs entre tots nosaltres, aquest país era dempeus mil anys després. De generació en generació i amb un compromís que va costar vides i anys de llibertat, nosaltres heretàvem d'ells la democràcia i una Catalunya dempeus. I els pares –els pares–, quan nosaltres hem tingut fills, ens han fet una xarxa que ha possibilitat a totes les dones d'aquest país que puguem ser mares, tenir una família, però també desenvolupar-nos professionalment.

La gent gran és la part activa de la nostra societat en tots els camps, i també en el polític, en la defensa dels nostres drets. Perquè mai podrem oblidar cap de nosaltres qui va ser el motor del moviment més important de la història de la Catalunya moderna. Aquell 2017 on no van fallar mai. Van omplir carrers, van defensar els col·legis i ens van ensenyar a no tenir por d'aquella policia espanyola embogida només perquè volíem votar. Ells van deixar també una xarxa (*alguns aplaudiments*), la més gran, de solidaritat amb el nostre govern empresonat i exiliat. Per tant, la gent gran és una cadena de transmissió –la més gran que hi pot haver–, de valors, de saviesa, d'experiència, d'ètica, de tradicions, d'educació. Ens ho han donat tot. La

seva aportació és i serà immensament valuosa. Però ara ens toca a nosaltres correspondre.

I és que és la primera vegada de la història on probablement ens trobem més gent amb edat a partir dels seixanta-cinc anys que entre un i vint-i-cinc anys. I, per tant, cal repensar les polítiques i centrar la política en donar a aquesta generació la mateixa dignitat que ens van donar ells a nosaltres. Com encarem aquesta etapa de la seva vida amb totes les garanties, davant d'una societat digitalitzada que els pot deixar al marge, d'uns serveis públics que haurien d'estar pensats per a les persones grans, perquè ningú quedi enrere? Com garantir que poden viure aquesta etapa en la seva llengua, en català? O per evitar el pitjor de tots els mals, la solitud. Que un dia la consellera de Salut explicava que la solitud equival, per a la salut, a fumar catorze cigarretes diàries. I quina millor manera de fer-ho que deixar que siguin ells mateixos qui participin en l'elaboració d'aquestes polítiques públiques? Quina millor manera de tornar a tota aquesta generació tot el que ells ens han aportat?

Si una societat no és capaç de cuidar la seva gent gran, és una societat sense ànima. I crec que avui ens hem de felicitar perquè, per primera vegada, hi haurà una comissió de la gent gran en aquest Parlament. Els donarem la veu, els empoderarem i perquè puguin també preparar des d'avui les polítiques que ja seran també per al demà. Per tant, de nou, gràcies a tots els diputats i els partits d'aquesta cambra, que ho fareu possible. I felicitar també tota la gent gran de Catalunya, perquè, com ha de ser, des d'avui, tindran la seva veu en aquesta casa, que és la casa de tots.

Moltes gràcies.

El president

A continuació hi intervindran la resta de grups parlamentaris per tal que puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Bona tarda. Gràcies, president. Conseller, consellera, diputats i diputades. Avui parlem de gent gran i, quan parlem de gent gran, parlem de drets, de dignitat i de

model de país. Catalunya és una societat que envelleix, i això en gran part és un èxit col·lectiu. Vol dir que vivim més anys. Però el repte no és només viure més, sinó viure millor. Per això ja avanço que, des d'Esquerra Republicana, votarem a favor de la creació d'aquesta comissió, tal com planteja la proposta. I ho fem perquè entenem que el Parlament ha de tenir un paper actiu en el seguiment, en l'avaluació i l'impuls d'un canvi de model que ja no es pot ajornar més. I també votem a favor perquè compartim la necessitat de posar aquesta qüestió al centre del debat polític, perquè creiem que la transversalitat no és una opció, sinó que és una obligació. Perquè entenem que l'envelliment digne ha de ser un pilar essencial de l'estat del benestar que volem construir.

Ara bé, també volem ser clars. Aquesta comissió només tindrà sentit si és una eina útil. La gent gran no necessita només diagnòstic; necessita solucions. No necessita només informes; necessita recursos. No necessita només bones paraules; necessita polítiques valentes. Parlem de reduir llistes d'espera en dependència. Parlem de reforçar l'atenció domiciliària i dignificar el sector de les cures. Parlem de garantir l'habitatge accessible i adaptat. Parlem de combatre la solitud no volguda amb polítiques comunitàries potents. Parlem de protegir el poder adquisitiu de les pensions davant de l'augment del cost de la vida. I sobretot –sobretot– parlem de no deixar ningú enrere en aquesta etapa de la vida.

Des d'Esquerra Republicana, entenem que les polítiques d'envelliment digne no són polítiques assistencials, sinó que han de ser polítiques estructurals. Té a veure amb el model econòmic, amb el model de redistribució, amb la fiscalitat, amb la fortalesa dels serveis públics. És imprescindible incorporar una mirada interseccional, perquè no hi ha només una sola manera d'envellir. Les dones grans pateixen pensions més baixes com a conseqüència de les dècades de desigualtat laboral. Les persones grans amb menys recursos tenen menys xarxa de suport i pitjors condicions de salut. Les persones grans migrades, amb algun tipus de discapacitat o del col·lectiu LGTBI viuen situacions específiques d'aïllament i de discriminacions. Si aquesta comissió vol ser útil, haurà d'escoltar aquesta diversitat i afrontar les situacions que se'n deriven amb polítiques concretes. Haurà d'escoltar la veu de les persones grans, els consells de la gent gran, el teixit associatiu referent al món local, l'àmbit rural, etcètera.

Nosaltres hi serem. Hi serem per treballar, per aportar propostes, per fer seguiment rigorós i exigir compliment. Hi serem amb una idea molt clara: per poder garantir l'envelliment digne de la gent gran del nostre país. Aquesta serà la nostra única missió en aquesta comissió. Però insistim: seguiment vol dir avaluació amb indicadors clars. Vol dir informes amb dades, vol dir compareixences d'experts i vol dir conclusions que es tradueixen en iniciatives legislatives o pressupostàries. No volem una comissió que ens descrigui la realitat. Volem una comissió que ajudi a transformar-la. El repte demogràfic no es resol amb un discurs paternalista ni amb una mirada assistencial. Es resol reconeixent la gent gran com a ciutadania plena, amb drets, amb trajectòries vitals, amb projectes que continuen i que es valoren.

Per això avui no votem només la creació d'una comissió. Votem el compromís que aquest Parlament assumeix que l'envelliment digne no és una qüestió secundària, sinó central. Votem amb responsabilitat, amb exigència, amb voluntat que aquesta comissió sigui l'instrument real de la transformació social. Perquè la gent gran, diputats i diputades, no pot esperar. I perquè la dignitat no es negocia.

Un proverbi àrab –i les que em coneixeu sabeu que m'agraden molt els proverbis– diu: «Qui no respecta els seus grans no respecta el seu futur.» I, des d'Esquerra Republicana, volem afrontar aquest futur garantint el dret a l'envelliment digne. Si parlem de dignitat, hem de parlar també de governança, de condicions laborals dignes, de finançament suficient, de planificació pública i de qualitat.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Moltes gràcies, senyor president. *Consellera*, señorías. Cataluña, como el conjunto de España, vive una transformación demográfica profunda. Los datos del Instituto Nacional de Estadística nos dicen que uno de cada cinco españoles tiene ya más de sesenta y cinco años, y las proyecciones indican que en el 2050 más del treinta por

ciento de la población superará esa edad. Y estos datos son perfectamente trasladables a Catalunya.

Esta situación, como es obvio, tiene implicaciones directas en el sistema sanitario, en el sistema de servicios sociales, en el mercado laboral y en la sostenibilidad del estado del bienestar. Las políticas públicas, por lo tanto, dirigidas a los mayores, deberían ser estructurales y no coyunturales. Ante esta realidad, es imprescindible actuar. A todo ello, debemos incorporar el enfoque del envejecimiento activo promovido por la Organización Mundial de la Salud, que allá por los años 90 introdujo una perspectiva basada en los derechos, en la participación, en la autonomía de las personas con el objetivo de superar el paradigma asistencial. No se trata de vivir más años, que también, sino de vivirlos desde ese enfoque, el de la salud, la dignidad, la autonomía y la participación.

Dicho esto, creo que conviene introducir dos matices esenciales. Por un lado, que el colectivo de personas mayores no es homogéneo y, por el otro, que también debemos evitar caer en una visión excesivamente idílica del colectivo senior. Aunque también –todo hay que decirlo– hay jóvenes que igual necesitan más apoyo que los seniors, porque, señorías, la edad no es una enfermedad. Cierto es que no todas las personas envejecen igual. No todos los mayores son activos, autónomos y además digitalizados. Hay personas mayores que viven su día a día de manera autónoma e independiente, pero también hay muchas otras que viven situaciones de enfermedades crónicas, dependencia, discapacidad y soledad no deseada.

Un aspecto del que no quiero olvidarme –y quiero abrir un pequeño paréntesis– es el del maltrato que sufren muchas personas mayores, que desgraciadamente es invisible. Se habla –y mucho– de la violencia de género, pero se habla muy poco de la violencia doméstica que sufren nuestros mayores.

Continuando con mi intervención y al hilo de lo dicho anteriormente, existe una diversidad en las circunstancias de cada uno de nosotros, pero es que en cierta manera esto ocurre en todas las etapas de la vida. Esta diversidad implica necesidades distintas.

Fitxer 23

Mientras una parte de las personas mayores requiere políticas de prevención, de promoción de la salud, vida saludable, participación, otra parte necesita cuidados de larga duración: atención sociosanitaria integrada, ayuda domiciliaria, recursos asistenciales sin que tengan que pasar por listas de espera tan eternas que en demasiadas ocasiones la persona fallece y todavía no ha obtenido la prestación.

Pero claro, llegamos a la realidad, y llegados a este punto la pregunta es qué valor añadido aportaría una nueva comisión de seguimiento respecto a los mecanismos de control y de impulso de la acción de gobierno que ya contempla el propio Reglamento del Parlament, que por otra parte es una función, y me permite añadir, y una obligación, que tenemos todos los grupos parlamentarios. Existen comisiones, ustedes lo saben, *Drets socials*, *Salut* si es este ámbito, en la que las entidades y las personas comparecen para exponernos sus inquietudes y necesidades. También el control que ejercemos los grupos parlamentarios con otras iniciativas, no las reproduciré. Son mecanismos de control y de impulso de la acción de gobierno que ya existen.

Por supuesto, no podemos dejar de denunciar y reclamar que se pongan fin a las listas de espera en dependencia, acceder a una plaza de residencias, ayuda a domicilio, teleasistencia. Soy consciente que son competencias, muchas, de otras comunidades, de otras administraciones, pero oiga, todo esto pasa por un momento realmente desastroso, por lo tanto, solo compartiríamos la creación de esta comisión si, uno, realmente se establece un programa, un sistema de rendición de cuentas periódico; dos, se evitan duplicidades, cosa difícil con las comisiones ya existentes; y tres, creo que también sería necesario definir exactamente sus objetivos con indicadores que se puedan cuantificar. Es que, en caso contrario, ampliaremos con una comisión más la estructura institucional de este Parlamento, pero no introduciremos ninguna mejora a favor de las políticas públicas dirigidas a los mayores. Y si no se traduce en mejoras en los resultados de estas actuaciones reconsideremos, diputados, su necesidad, porque estamos creando falsas expectativas.

I ya acabo, señor presidente. Convendrán conmigo que alcanzar una determinada edad no debe convertirse en un factor limitativo de derechos ni de las capacidades individuales, todo lo contrario, pongamos en valor y aprovechemos el talento y la experiencia sénior, pero para ello es necesario revisar las políticas de atención social para responder con eficacia y eficiencia a esta realidad. Debemos prever servicios públicos accesibles, *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* de calidad, para hacer efectivo el modelo de envejecimiento activo y saludable y, sobre todo, hacerlo posible para que vivir no se convierta en encontrarse solo y que esa soledad signifique aislamiento.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, molt bona tarda. Bé, la proposta comença parlant de l'envelliment demogràfic i la baixa natalitat. I sí, és cert, Catalunya, com a tot Europa, viu una crisi demogràfica sense precedents; vivim més anys i això és una bona notícia, però neixen menys nadons, i això és un problema. Per tant, jo crec que la pregunta no hauria de ser quantes comissions es creen, sinó que la pregunta hauria de ser què estan fent perquè hi hagi més famílies i què estan fent per tal que la piràmide demogràfica no sigui una columna invertida que posi en risc el futur de la nostra terra *(aplaudiments)*.

I és que s'ha de tenir en compte que la natalitat està en mínims històrics. De fet, durant anys hem vist com des de les institucions, com des dels diferents mitjans de comunicació i el discurs dominant, s'ha transmès el missatge de que tenir fills et limita, que tenir fills et penalitza professionalment, de que tenir fills et resta llibertat, que inclús et treu vida, i és que quan tu presentes la maternitat com un problema i no com «algo» que s'hagi de posar en valor, quan criminalitza sistemàticament a la família, sobretot a la família tradicional, i quan discrimines a les famílies nombroses, què esperen que acabi passant? A mi no em sorprèn, de fet, que neixin menys nadons. I és cert que hi ha factors econòmics que són evidents, com les dificultats en l'accés a l'habitatge, els salaris, que no creixen al mateix ritme que el cost de la

vida, els problemes en matèria de conciliació, entre d'altres qüestions, no?, tot això són coses que pesen, i pesen molt, i les administracions, en aquest sentit, tenen molta responsabilitat. A més, quan no parem de veure que es promouen determinades corrents ideològiques molt radicalitzades del feminisme que posen a la família en el punt de mira, que posen a la maternitat com «algo» negatiu, inclús també la paternitat, quines conseqüències de llançar des de l'administració tots aquests inputs negatius i aquests missatges esperen que tingui en la societat? A mi, sincerament, no m'estranya. I què vull dir amb això? Que si no abordem l'arrel del problema poden crear totes les comissions que vulguin, però és el problema de fons seguirà intacte.

Avui en dia, a Catalunya més de 1,6 milions de persones tenen 65 anys o més, i a això se li ha de sumar, doncs, la immigració massiva, que els hi agradi més o els agradi menys, és un fenomen que acaba tensionant els serveis públics, passant des de la sanitat, serveis socials i també a l'habitatge. I avui en dia veiem persones grans que viuen soles, amb una solitud no volguda que creix en silenci, llistes d'espera inacceptables en dependència, veiem un dèficit estructural de places residencials. Veiem milers de catalans amb Alzheimer i altres demències que necessiten una atenció continuada i especialitzada, i darrere d'això veiem a un munt de famílies i de cuidadors que ho donen tot, que ho donen tot amb hores de cura diàries i no només això, sinó amb un patiment i amb un deteriorament de la seva pròpia salut física i mental degut a l'estrès que provoquen aquestes situacions a conseqüència de la falta de suport públic. Perquè quan dic que ho donen tot és que ho donen absolutament tot, donen la seva vida, les seves hores, la seva tranquil·litat i la seva salut, però sobretot donen dignitat en un dels moments més vulnerables i més fràgils d'una persona (*aplaudiments*), i sobretot, acompanyen en aquells moments en què la memòria ha desaparegut però per sort, l'amor de la família no ha desaparegut. I aquesta és la realitat de moltes famílies a dia d'avui a Catalunya i s'ha de denunciar la falta de suport públic que hi ha en aquest sentit.

Jo crec que el problema no és la manca de diagnòstic i de seguiment, sinó de falta de recursos d'execució i inclús d'una avaluació que sigui efectiva. No estem d'acord en la creació d'aquesta comissió, creiem que el que s'ha de fer, doncs, és agilitzar de veritat els expedients de dependència, que es puguin incrementar, doncs, places

residencials, que es pugui reforçar l'atenció domiciliària, perquè la gent que vulgui envellir a casa seva pugui fer-ho amb dignitat i amb tranquil·litat, donar suport als cuidadors amb ajudes que siguin palpables. I sobretot, jo crec que la gent gran el que necessita és que no se'ls utilitzi políticament mentre es continua ignorant l'arrel del problema demogràfic que tenim, no només a Catalunya, sinó a Espanya i també a tot Europa, perquè si no hi ha relleu generacional, si no hi ha famílies fortes, si no neixen nens a Catalunya, qui sostindrà el sistema de demà?

En definitiva, nosaltres considerem que sense abordar l'arrel del problema, aquesta comissió serà només un diagnòstic més i que la gent gran no necessita diagnòstics, el que necessita són decisions i que s'acabin executant polítiques que realment acabin beneficiant el seu benestar i no només el seu benestar, sinó també el de les seves famílies.

El president

Gràcies, diputada. Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Bona tarda. Catalunya és un país amb una esperança de vida elevada, i això que és una excel·lent notícia, genera reptes als que cal donar resposta i mereix, per tant, polítiques efectives i coordinades. Vostès parlen de gent gran com un bloc homogeni, definit només pel carnet d'identitat, però per nosaltres el debat no és l'edat, sinó la garantia de drets davant la vulnerabilitat. Per això el que cal és parlar de persones. Una persona de 70 anys pot estar perfectament activa, mentre que un de 50 pot tenir una gran dependència. La dependència, la salut, l'abordatge comunitari dels serveis socials no són nínxols de mercat per a la tercera edat, sinó drets que el sistema públic ha de garantir a qualsevol persona que ho necessiti. En canvi, la segmentació serveix fonamentalment per diluir l'accés universal als serveis públics i la responsabilitat de les diverses administracions. La fragmentació del sistema, sota l'excusa d'analitzar impactes i identificar bones pràctiques, obre la porta de bat a bat a una major privatització de les polítiques de cures.

Per nosaltres, una persona gran no és un client, per nosaltres és un ciutadà amb drets i no estem disposades a permetre la mercantilització de la darrera etapa de la vida dels catalans i les catalanes. Votarem a favor d'aquesta comissió perquè el benestar de la ciutadania és la nostra prioritat, però ho fem des d'una perspectiva crítica, front a una proposta plena de bones paraules però sense vocació de traducció pràctica. Si llegim l'objecte de la comissió es té la sensació de que s'han abocat absolutament tot allò que s'ha anat trobant pel diccionari: salut, habitatge, drets lingüístics, cultura, gènere... Volen fer seguiment de tot i es corre el risc de no concretar res.

El seguiment del que vostès anomenen «polítiques de la gent gran» no es fa posant una llista infinita de temes sobre el paper a risc de que aquesta comissió acabi sent una mena de calaix de sastre on les qüestions urgents quedin diluïdes en debats teòrics sobre l'envelliment actiu. Mentre nosaltres redactem informes al Parlament, hi ha milers de persones grans patint solitud no volguda o esperant una plaça residencial, o estan sent desnonades després de tota una vida de treball per no poder pagar el lloguer malgrat que vostès no validen la pujada de les pensions. El perill d'aquesta proposta, doncs, és que serveixi d'excusa per dir que «hi estem treballant» mentre els problemes reals, en canvi, s'estan perpetuant fins al final de la legislatura.

No necessitem, en realitat, més diagnòstics de paper, necessitem compromís amb els drets i necessitats de les catalanes de totes les edats. La dignitat de les persones ni es negocia ni es privatitza, es garanteix amb un sistema públic fort i amb recursos de veritat, per cert, també, garantint la continuïtat de l'escut social a Madrid, del que depenen les condicions de vida de moltes, moltes persones grans del nostre país, renunciant a la mercantilització de la vida d'aquestes persones, també a la darrera etapa de la seva vida, que és mereixedora de protecció i en cap cas un pastís per repartir.

I no és sorprenent, però sí és molt il·lustratiu, un oblit que, sota el punt de vista del nostre grup, sota el punt de vista de Comuns, resulta clamorós. Aquesta proposta s'oblida del món local, d'uns ajuntaments que estan en primera línia de l'atenció a la

ciutadania i que, malgrat el seu infrafinançament, són qui acaba posant el cos quan el Govern de la Generalitat no hi arriba, també, en aquesta qüestió.

Deia anteriorment que votarem a favor, i ho farem per responsabilitat, per respecte a les persones grans, però no per fer informes que etiquetin la població per edat i encara menys per preparar el terreny a la mercantilització de la seva vida. Necessitem menys comissions i més solucions i, sobretot, garantir que es posen en marxa les conclusions després d'haver escoltat els compareixents representatius d'aquells sobre els que la Comissió tractarà, al contrari, per cert, del que va fer el seu grup amb les conclusions de comissions anteriors, com el cas de la Comissió sobre residències. Votarem a favor d'aquesta proposta, però el nostre vot favorable no és un xec en blanc. Comuns estem compromeses amb les persones grans de Catalunya i precisament per això no estem per fer política d'aparador, i en conseqüència, no acabem de compartir la creació d'una comissió més que correm el risc de que dilati les solucions. En lloc de crear una comissió per analitzar l'impacte de les polítiques en un grup d'edat, hauríem d'estar garantint un sistema de cures universal, drets socials accessibles a tothom i una atenció a la salut cronicada eficient per a tothom qui ho necessiti, tingui l'edat que tingui també un habitatge assequible que, en canvi, vostès qualifiquen de destrucció del mercat de lloguer.

Les persones grans no necessiten –i acabo, president– *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* una taula de seguiment, sinó que s'atengui a les seves necessitats. Deixem, si us plau, de classificar les persones per edat i comprometent-nos amb la garantia dels drets universals. Menys comissions d'estudi i més serveis públics. La dignitat no espera informes.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

fitxer 24

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies. Debatem avui la creació d'aquesta comissió de seguiment de polítiques de la gent gran, i el primer que volíem dir és que sí, que per nosaltres és un tema central i estructural i que, per tant, és important que l'abordem. A Catalunya hi ha més d'1 milió i mig de persones més grans de seixanta-quatre anys, el dinou per cent de la població. Però, bé, com ja tots n'hem parlat, no?, que això..., la projecció que en tenim: en pocs anys serem més de 2,6 milions. El 2060, gairebé la meitat de les persones majors de seixanta-cinc anys en tindran més de vuitanta. I, bé, això és una realitat demogràfica que tenim a sobre i, per tant, cal que l'abordem.

Però crec que també cal tenir en compte que l'envelliment de la població no és un envelliment homogeni: no tothom envelleix igual. Les desigualtats que s'han acumulat al llarg de la vida també es projecten sobre la vellesa. El quaranta per cent dels pensionistes catalans cobren menys de mil euros al mes –el quaranta per cent dels pensionistes cobren menys de mil euros al mes. Les dones grans cobren de mitjana un vint-i-set per cent menys que els homes, i la meitat perceben uns 798 euros o menys. A més a més, sabem que hi ha una part important de les dones que ni tan sols tenen accés a una pensió contributiva perquè han sostingut les cures que no tenen cap tipus de reconeixement. Per tant, aquesta és una realitat que també cal tenir en compte quan parlem de la gent gran, que també parlem de pobresa, de desigualtat de gènere i de precarietat.

També cal que parlem d'un sistema que tenim i que no està dimensionat per a aquesta realitat que ens ve. La cobertura actual del SAP és de l'1,9 per cent. Per arribar al quatre per cent que ja estableixia la llei el 2007, caldria incrementar en un 133 per cent el nombre de persones ateses. Catalunya és una de les comunitats amb més persones en llista d'espera de dependència i el temps mitjà d'espera és de més de 260 dies. És un panorama bastant demolidor. Si mirem les residències, per nosaltres el model encara és més preocupant. De les més de 61.000 places existents, més del vuitanta per cent són d'iniciativa privada i més del seixanta per cent tenen ànim de lucre, ànim de lucre amb les residències de la gent gran i, per tant, vegem com ens lucrem d'aquesta necessitat d'estar en una residència. La majoria de municipis no en tenen, de residències. No és que no estiguem ni tan sols planificant; es posen allà on el mercat funciona millor.

Per això, quan llegim aquesta proposta de Junts per crear una comissió de seguiment ens fem una pregunta: què volem, fer una comissió de seguiment o el que ens cal és fer una comissió per transformar el model que tenim ara? Perquè el risc és que convertim aquesta comissió en un espai on parlem sobre envelliment actiu, sobre participació, sobre bones pràctiques, mentre el gruix del sistema continua mercantilitzat, precaritzat i insuficient. Nosaltres creiem que si aquesta comissió es crea ha de servir per a unes quantes coses concretes.

La primera, fiscalitzar de veritat el model residencial. Ara mateix tenim ràtios obsoletes, condicions laborals indignes, contencions físiques o farmacològiques que vulneren drets fonamentals. Tenim residències que més aviat semblen hotels geriàtrics orientats al benefici. Per nosaltres han de ser llars. Això implica avançar cap a un sistema cent per cent públic.

La segona, que per nosaltres també és superimportant i, si no, no té sentit: abordar el dret a viure a casa amb suports suficients. L'Organització Mundial de la Salut recomana retardar la institucionalització i reforçar l'atenció domiciliària, però amb la cobertura actual del SAP de l'1.9 per cent això és un discurs buit. No arribem enlloc. Si no reforcem el SAP, si no reduïm llista d'espera, si no despleguem serveis comunitaris contra la soledat no desitjada, estem empenyent les persones cap a la residència per falta d'alternatives, cap a unes residències que ja hem vist que són un espai de lucre.

I tercer –per nosaltres també un tema molt important–, hem de posar al centre l'autodeterminació de les persones. Tenen dret a decidir on volen viure, com volen viure, com volen ser ateses. L'ingrés en una residència no pot ser una decisió imposada per manca de suport públic i la participació en els centres tampoc no pot ser simbòlica; ha de ser vinculant, amb cartes de drets i mecanismes reals de control.

També, quan parlem de gent gran, cal parlar de les persones que treballen en el sistema. Si no dignifiquem les seves condicions laborals, si no equiparem salaris amb el sector públic, qualsevol comissió que vulguem parlar de drets de les persones grans també quedarà en declaracions d'intencions.

Per tant, per nosaltres la vellesa no pot ser un nínxol de mercat, no és un problema, és una etapa de vida que ha de poder ser viscuda amb dignitat. I això només és possible si posem les persones grans al centre i traiem el negoci del sistema.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Prop d'una cinquena part de la població està formada per gent gran, una proporció previsiblement a l'alça, però els diferents governs que han manat al país no han tingut la mirada llarga necessària per planificar de manera responsable aquesta realitat. La resposta política a l'envelliment del país ha set insuficient, fragmentada i més reactiva que estratègica. Això ha provocat dèficits greus i llargues llistes d'espera en àmbits com el de reconeixement de la dependència a l'atenció domiciliària o l'ingrés a centres residencials en plaça pública. La inacció de les institucions ha obligat centenars de familiars sense formació a assumir tasques de cures, amb els riscos que això comporta per a la persona dependent i amb les conseqüències econòmiques que té per al conjunt de la unitat familiar.

La inacció de les institucions ha fomentat l'aparició d'un fenomen cada cop més estès, la solitud no volguda, que té conseqüències físiques i mentals devastadores per a qui el pateix. Avis sols, isolats, que no parlen amb ningú, que no compten amb el suport de ningú i que veuen amb pànic com ningú no es preocupa per ells. L'augment del risc de depressió i de deteriorament cognitiu en aquests casos hauria de despertar les alarmes d'una administració que ha de ser capaç de detectar precoçment aquests símptomes i abordar-los amb recursos, garanties i celeritat. No podem prescindir de l'experiència, saviesa, memòria col·lectiva i valors que la gent gran ens aporta i que contribueixen a sanejar una societat cada cop més estressada, desarrelada i individualista. La gent gran no és cap nosa, és l'espinada del país. Sense ells no seríem ningú. Malgrat la rellevància i el paper central que ocupen en molts sentits, els avis no han set prioritat política per a cap dels governs que hem tingut, ni se'ls ha garantit seguretat econòmica ni se'ls ha dotat de protecció jurídica

davant d'abusos i maltractaments. Avui, molts avis viuen amb pensions minses, sense poder compaginar dignament habitatge, alimentació i energia, exposats a episodis d'explotació patrimonial i a tota mena d'estafes i robatoris.

Som molts els que ens preguntem per què els governs no han reaccionat amb rapidesa i efectivitat davant l'envelliment progressiu de la societat i, en canvi, sí que han dotat pressupostàriament altres fenòmens nous, com l'arribada de menors estrangers no acompanyats. Com és que aquí sí que l'Administració ha activat dispositius immediats i ha trobat fons econòmics? Quan es tracta de polítiques encarades a la immigració il·legal o a la delinqüència juvenil els recursos apareixen com per art de màgia, tu, però per a la llei de la dependència, que afecta els nostres avis, els diners no acaben d'arribar mai. Quin missatge és el que pretenen transmetre a la societat? Que cotitzar tota la vida, que cenyir-se a les lleis, que preservar la identitat del país no computa tant com arribar il·legalment amb les mans a la butxaca?

La capacitat de reacció i de dotació de recursos que han tingut determinats governs davant l'auge de la immigració irregular o dels menors no acompanyats no s'ha esdevingut a l'hora de resoldre les necessitats vitals de la nostra gent gran, potser perquè els nostres avis no ocupen naus il·legalment ni generen conflictes d'ordre públic, com l'imam de Salt, per coaccionar governs. És per això que els desatenen? Mentre destinen recursos ingents a altres àmbits, ajornen decisions estructurals que impedeixen dotar de recursos i serveis òptims la nostra gent gran, que no necessita comissions parlamentàries decoratives on es facin declaracions grandiloqüents o a on s'alimentin divergències polítiques amb sermons dogmàtics, no; necessiten que algú fiscalitzi l'execució pressupostària que els afecta, que algú identifiqui a curt i a llarg termini les mancances i deficiències i en planifiqui la resolució i els recursos necessaris. Una societat civilitzada és aquella que tracta amb respecte i amb deferència la seva gent gran, que sap recompensar amb atencions i serveis l'esforç de tota una vida, que no gestiona l'envelliment com una emergència incòmoda i accidental, sinó com una etapa rellevant i necessària del recorregut vital. Nosaltres som una societat civilitzada, o almenys la Catalunya dels 6 milions ho era.

El president

Finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé; moltes gràcies, president. Bona tarda a tothom. Consellera... Bé, avui debatem la proposta de creació d'una comissió de seguiment de polítiques de la gent gran, i agraiem aquesta proposta per part del Grup Parlamentari de Junts.

Mirin, aquest matí, a la sessió de control, hem parlat del primer Informe social de Catalunya, que va presentar el Govern. Informe on, explicat molt resumidament, un dels deu indicadors claus és l'envelliment accelerat de la població. Així mateix, dintre de les prioritats que es desprenen de l'informe, parlen de reforçar la seguretat econòmica i les trajectòries vitals al llarg del cicle de la vida, enfortir el sistema de cures i de salut per a una societat més envellida i diversa i –molt important– guanyar capacitat preventiva, anticipatòria i de coordinació del sistema de protecció social. El Govern socialista és plenament conscient del repte demogràfic en el que estem immersos. Ja s'ha dit: una cinquena part de la població a Catalunya són persones grans, i és, a més a més, la població que més creix. Tots en som conscients, i m'atreveria a afegir que per la immensa majoria de diputats i diputades d'aquesta cambra és un tema que ens preocupa i, d'una manera o altra, ens ocupa. A més, ocupa d'una manera molt clara el Govern.

Tant és així que el 2025 va crear la Direcció General de la Gent Gran per tal de coordinar i desenvolupar les polítiques d'envelliment i amb l'objectiu clau de millorar la vida, l'atenció i els drets de les persones grans, centrant-nos també en reptes com la soledat no desitjada i l'edatisme. I amb el nomenament del director general de la Gent Gran es comença a desplegar l'estratègia per a una societat longeva i una vida plena, un acord que ve del Govern Aragonès i que s'ha engegat aquest 2026 i ha d'abastar inicialment un període que finalitza al 2030 amb l'elaboració del pla bianual 2026-2027. Un full de ruta per afrontar aquesta societat més envellida i que aprofiti les oportunitats de longevitat, fomentant polítiques que promoguin un envelliment actiu, saludable i digne. A més, amb plans d'accions departamentals, perquè quan parlem de persones grans no només parlem de serveis residencials i de cures, sinó que sobretot parlem de formació, de cultura, d'oci, d'esport, de participació,

d'habitatge, etcètera, etcètera, etcètera. Així mateix, el Grup Parlamentari Socialista i Units per Avançar també va registrar la proposició de llei de la gent gran, que de manera imminent entrarà a debat en aquest Parlament per poder treballar-la entre tots, tots plegats. Una llei que blindi els drets de les persones grans i generi eines per donar resposta a les oportunitats i també a les problemàtiques de les persones grans.

Per als socialistes, les persones grans són pilars fonamentals de la nostra societat, transmissors de valors, de memòria històrica, de saviesa, moltes vegades també suport econòmic per a moltes famílies, sobretot en moments de crisi. A moltes llars faciliten la conciliació laboral i familiar. La seva experiència esdevé veritables fonts de coneixement. Són participatius, voluntaris, a més de ser motor econòmic, l'anomenada *silver economy*. Per tant, totes les propostes per treballar plegats sobre polítiques de gent gran són benvingudes, perquè tots i totes, perquè, evidentment, tots volem ser grans, puguem viure amb dignitat aquesta meravellosa etapa de la vida.

I, com que em queda temps, per acabar sí que voldria contestar la senyora Lora, que ha passat una mica de puntetes en tema de natalitat i tal. I li recordaré que el seu cap Abascal va dir literalment: «Y quiero que los españoles sepan que, si podemos hacerlo en solitario, queremos hacer las cosas exactamente igual que lo están haciendo en Estados Unidos y Argentina.» Saben què fa el Govern, a l'Argentina, pels pensionistes? Apujar l'edat

Fitxer 25

de jubilació als setanta anys i eliminar les pensions de viudetat. Aquestes són les propostes de VOX per a la gent gran a Catalunya.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

Senyores i senyors diputats, procedim a votar la proposta de resolució de creació d'una comissió de seguiment de polítiques de la gent gran.

Comença la votació.

La proposta de resolució de creació d'una comissió de seguiment de polítiques de la gent gran ha estat aprovada per 122 vots a favor, 10 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu

302-00206/15

El quinzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per exposar-la, té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president. Conseller, secretària d'Educació, secretària general del Departament d'Educació, diputats, diputades. Fa uns dies vam presentar una interpel·lació perquè volíem parlar d'educació, perquè des de Junts i també tots en seran conscients que com a país hi ha una preocupació. La situació és delicada i estem arribant a que els docents estan al límit i tenim clar que si aquest Govern, com bé diu el seu president, té clar el que el país necessita, cal, i nosaltres ho creiem des d'un ferm convenciment, que es demostrï la prioritització en educació. Perquè la diagnosi tots la tenim clara: els resultats educatius no satisfactoris, una alta complexitat. Estem parlant de més d'un trenta per cent de necessitats educatives especials en el sistema i sense prou recursos per atendre'ls, i uns docents desbordats, sobrecarregats, que han perdut la confiança amb l'administració i amb el Govern i que reivindiquen millores laborals i millores econòmiques.

Però davant d'això hem tingut una resposta poc creïble i poc convincent per al sector, perquè les mesures que s'han presentat fins al moment, perquè tot el que s'ha intentat fer des del Departament ha semblat més un maquillatge i l'únic que s'ha aconseguit amb unes taules de negociació i unes reaccions lentes i sense gaires determinacions que el Govern no ha convençut. I jo ens hem trobat que els docents han dit prou i hem tingut una vaga i n'estan amenaçant de moltes més. Per això nosaltres, escoltant-los i intentant agafar tot el que reivindicaven, hem volgut fer una moció per intentar recollir totes aquestes demandes, per pressionar el govern,

pressionar l'executiu perquè calendaritzi aquestes demandes, per tranquil·litzar el sector i per donar-los aquest reconeixement a la feina ben feta que fan.

Per això, en aquests vuit punts, sobretot que nosaltres hem presentat a la moció i que voldrem veure en tot l'arc parlamentari quin suport tenen aquestes reivindicacions, perquè tots ens omplim sempre la boca de que cal prioritzar educació, però s'ha de notar, doncs, amb les accions, amb aquest calendari d'accions i amb convèncer el sector. Doncs el que sobretot es demana és aquesta mostra de reconeixement a la tasca dels docents, calendaritzar aquesta recuperació del poder adquisitiu, a treure'ls la feina de molts papers i en canvi poca..., es poden dedicar poc a la tasca educativa. Aquesta millora del finançament perquè tot el SEC, tot el Servei d'Educació de Catalunya, anem arribant a aquest sis per cent del PIB en educació i perquè, si veritablement creiem en la inclusió, hi hagi un pas calendaritzat amb recursos per aquesta inclusió real i per especialistes, sobretot, per aquesta inclusió real. I com no, el paper troncal que té la llengua catalana. I per això aquesta aposta important per les aules d'acollida. Perquè si volem veritablement donar oportunitats a la gent que ens arriba, puguin tenir, doncs aquest posicionament d'avançar en el país que arriben coneixent i formant-se amb la llengua del país.

Per tot això, nosaltres també el que demanem és un punt en què es garanteixi aquesta interlocució, perquè fins ara sí que hi han hagut intents del Govern. S'ha volgut parlar, s'han fet petites negociacions, però veiem que de moment no s'ha arribat a cap acord. És a dir, ni les mesures que s'han fet ni les taules de negociació, fins i tot després de la vaga, no ha aconseguit tranquil·litzar el sector i ells continuen estant queixosos, cansats i molt, molt desconfiats.

Per això, nosaltres aquesta moció el que intenta és ser un reflex de la preocupació del moment i en un moment que tots sabem que un govern que li costa aconseguir aquests acords. I això ens preocupa, perquè fins i tot ara ens trobem que un dels requisits per fer totes aquestes reivindicacions és tenir pressupost, però ens el portaran aquí al Parlament i de moment sembla que encara no hi ha acord. Llavors això ens preocupa perquè en aquests moments nosaltres sabem que cal un bon acord i una bona gestió.

Per això, i per acabar, preocupats pel moment, nosaltres, com a Junts, volem fer d'altaveu de les reivindicacions dels docents, de ser i fer visible aquesta situació complexa i límit que viuen i que tenen i que, preocupats per la resposta del Govern que fins a dia d'avui encara no han demostrat la capacitat d'arribar a acords, nosaltres presentem aquesta moció demanant unes accions reals, demanant un calendari d'actuació i sobretot demanant que, com a Junts, creiem que l'educació és prioritat de país i prioritat per nosaltres.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, presidenta Erra. Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I en primer terme, per defensar-les i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Moltes gràcies, president. Conseller, secretària. Bona tarda a tothom. Bé, jo vull començar a parlar de la necessitat de posar el focus en la professionalitat del professorat i no només en la seva vocació, per explicar una mica la primera esmena que hem presentat a la moció. I també faig una reflexió política perquè si, d'alguna manera, avui aquí estem parlant de recuperar poder adquisitiu, de reduir ràtios, de reforçar plantilles i de posar més recursos a l'educació inclusiva, és també perquè durant massa anys el sistema va patir. Va patir retallades profundes. I aquestes retallades no van ser pas abstractes, sinó que van tenir responsables, que van significar menys docents, més sobrecàrrega, més precarietat i més pressió sobre uns professionals als quals, paradoxalment, avui se'ls demana encara més vocació.

Per això, la nostra esmena al primer punt no és menor. Parlar de professionalitat és també reconèixer que els drets laborals i les condicions dignes no són un privilegi, sinó que han de ser una obligació institucional i no podem tornar a construir el sistema a costa del sacrifici permanent dels docents, esperant únicament aquesta vocació. En la mateixa línia, reduir la burocràcia no pot ser només un bon propòsit. Cal un pla clar amb calendaris, amb accions concretes.

Per això proposàvem una esmena dins el pla Rescat, que no ha estat acceptada per un tema de calendari, malgrat la nostra proposta era més ambiciosa perquè mantenia el text original d'abans d'acabar el curs 2025-26 i accepten una esmena del PSC que es farà en el primer semestre d'aquest any. Cal concretar ja. Ja ho hem de saber ja, amb un calendari ja, abans d'acabar aquest curs, com s'alliberarà als docents d'aquestes tasques administratives i que, per tant, el que han de fer és dedicar-se a educar, perquè cada hora que passen en paperassa és una hora que no dediquen a l'alumnat i, per tant, això no és acceptable.

Pel que fa al finançament, el sis per cent del PIB és una fita necessària. De fet, hauria de ser per responsabilitat, hauria de ser una obligació tenir el compromís ferm d'arribar-hi i alhora cobrir el mentrestant. I per això no ens hem d'oblidar de garantir la gratuïtat i que sigui efectiva de l'educació obligatòria, amb materials, amb activitats i amb serveis bàsics per a totes les famílies.

Sobre la inclusió, no n'hi ha prou. No n'hi ha prou en parlar-ne. Cal un pla de transició cap a una escola plenament inclusiva. Reforçar els centres ordinaris, transformar els centres d'educació especial en centres de suport i garantir recursos i atenció adequada a tot l'alumnat. I quan Esquerra Republicana proposem la creació d'aquest cos estable de professionals d'atenció i acompanyament socioeducatiu de l'àmbit social, volem dir precisament això: que calen places estructurals, d'educadores, socials i d'integració social per assegurar no només la detecció precoç de necessitats educatives específiques, sinó també la prevenció i el treball en xarxa amb tot l'entorn, i no dependre de programes temporals que només posen pedaços a dificultats que són estructurals del sistema educatiu. Per tant, la inclusió sense recursos no funciona, totalment d'acord, i és indiscutible que és així.

Finalment, reforçar les aules d'acollida, duplicar els recursos, és essencial, sí, evidentment. Però des d'Esquerra Republicana pensem que cal fer-ho des d'un model d'escola catalana, que garanteixi un itinerari integral d'acollida. I això vol dir, tal com proposa la nostra esmena, l'acollida inicial, l'aprenentatge intensiu de la llengua catalana, el procés d'inclusió tant escolar com social i, evidentment, la incorporació al més aviat possible a l'aula ordinària, amb el suport lingüístic, educatiu i socioeducatiu necessari.

I per acabar, totalment d'acord amb l'esmena de la CUP. Va ser Esquerra Republicana qui va acabar amb els concerts educatius d'aquells centres educatius que segreguen per sexe. Ho vam aconseguir a la secundària i aquest curs 2026-2027 cap euro públic a cap centre educatiu que segregui per sexe. Per tant, cap euro públic, cap euro públic que financi la discriminació.

Res més. Agrair a la diputada Erra l'acceptació de les cinc esmenes de les sis que s'havien presentat i moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Estem d'acord que no hi ha una escola pública forta sense un professorat que hagi recuperat la dignitat que ara mateix estan denunciant que els hi manca. I també que no hi ha

fitxer 26

pressió social si continuem deteriorant les condicions en què sosté el sistema cada dia a l'aula.

La moció comença reconeixent la tasca dels docents, ens sembla molt adient començar per aquest punt. Ells mateixos ja ho estan reivindicant. Han perdut gairebé un vint-i-cinc per cent del poder adquisitiu des del 2009. Són a la cua de l'Estat en retribucions. No paren d'explicar-nos la càrrega de feina com els ha augmentat i han de treballar fins i tot fora dels dies, els caps de setmana.

A més a més, una dada que a mi em sembla que ens hauria de cridar molt l'atenció: el curs passat quedaven sense cobrir unes tres-centes places diàries de mitjana per baixa laboral. Això vol dir en quin estat ens trobem ara: un sistema tensionat que no pot garantir una escola pública de qualitat i en català.

Per això les propostes que fa la moció creiem que són molt adequades, un calendari real de recuperació del poder adquisitiu, reducció efectiva de burocràcia. La moció parla de moltes altres elements que també signifiquen dignificar l'educació pública, com les ràtios, plantilles estables, de democràcia als centres, de posar fi a la burocràcia que ofega i que no serveix per millorar l'aprenentatge, de recursos per a la inclusiva, per als centres d'educació especial. També per al català com a llengua vehicular, ens sembla molt adient que s'hi esmenti. Si volem una escola pública de qualitat en català, necessitem aquests professionals que tinguin temps per educar amb estabilitat i amb suport.

I per tot això, nosaltres donarem suport a la moció, que creiem que després de les esmenes que ha recollit, doncs, té un text encara millor.

Sí que ens agradaria, per això, fer esment a dues esmenes que no han estat acceptades. Perquè creiem que sí que cal parlar de salaris i de reduir càrrega democràtica, però també cal un compromís clar amb l'escola pública com a eix vertebrador del sistema educatiu.

Creiem que hem de començar a superar de manera progressiva aquesta doble xarxa educativa que tenim en aquest moment. Nosaltres el que proposàvem, amb una esmena que no ha estat recollida per Junts –i que ja ho entenem, parlem d'un altre model, però volíem poder també aportar aquesta proposta–, com dèiem, un pla calendaritzat per reforçar el sistema públic reduint progressivament els concerts. La realitat ara mateix és aquesta, es van tancant línies a la pública, responent en teoria a aquesta baixada demogràfica, però es mantenen concerts allà on també hi ha aquesta davallada demogràfica. Redueixen grups en centres públics i, en canvi, no es revisa de la mateixa manera el concert.

Això té conseqüències molt concretes: tenim menys oferta pública, menys alumnes a la pública i, en canvi, anem passant tots els alumnes cap a l'escola concertada. Menys estabilitat de plantilles i més segregació.

Per això nosaltres creiem que no es pot dir que estem defensant l'escola pública si quan toca ajustar l'oferta tot el pes recau a la pública i no toquem en cap cas l'escola privada amb la que tenim el concert. Si no abordem aquesta doble xarxa, si no revisem de manera valenta, de manera que encarem quina és l'oferta que tenim,

quina és la demanda que hi ha, si no encarem aquest concepte, estem deixant intacta una part estructural del problema.

No neguem els reptes que té el sistema, creiem que és important el que aquesta moció aborda, i esperem que s'aprovin tots els punts, però creiem que la resposta no pot ser només gestionar millor el que tenim, sinó que cal orientar el sistema cap a més escola pública, més estabilitat, més democràcia als centres.

Per tant, agraïm que sí que s'hagi acceptat aquesta esmena contra la segregació per sexe. Creiem que és un punt en el que no es pot donar cap pas enrere. Per nosaltres és un tema que està consolidat, però hem sentit veus que anaven en direcció contrària i per això ens agradaria veure el posicionament avui aquí de tots els grups en aquest sentit.

I com deia, continuarem defensant que el pas següent és abordar la doble xarxa, posar l'escola pública al centre de totes i cada una de les polítiques educatives, perquè per nosaltres defensar el professorat només es fa defensant també l'escola pública i que sigui de qualitat i en català.

Moltes gràcies.

El president

I en tercer lloc, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Gisela Navarro Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Bona tarda a tothom. Bona tarda, diputats, diputades, conseller, secretària general... Bé; ja que tinc la paraula, vull també aprofitar per començar la meva intervenció desitjant una ràpida recuperació a la consellera Niubó i que estigui asseguda aquí el més ràpid possible. (Alguns aplaudiments.)

Bé; entrant en la matèria que avui ens ocupa, estem al davant d'una moció que té la voluntat de reiterar allò que ja hem aprovat en altres mocions o, com a molt, proposar un calendari més estricte, com explicava la diputada, en l'aplicació d'allò que s'està demanant. Fàcil d'escriure, òbviament, però sabem que no és tan fàcil d'executar. De fet, si fos tan senzill ja estaria fet. No és una cosa que seria fàcil.

De què parlem, doncs? Què hi ha dintre d'aquesta moció? També s'ha explicat. Doncs reconèixer la tasca docent de tots i totes els professionals que componen l'educació; d'atendre les seves demandes laborals, del docent també i del personal d'atenció educativa; d'invertir recursos adients, necessaris des de fa molts i molts anys; d'establir els mecanismes per fer visible l'escola inclusiva, viable i de qualitat, la qualitat que mereixen les famílies de Catalunya; de no abandonar mai el diàleg quan es tenen versions i camins diferents, però un mateix horitzó, o de tenir cura per tal de no oblidar que les escoles que segreguen per qüestió de sexe mai no podran ser finançades amb diners públics.

Veuen res que no haguem parlat i aprovat en diferents mocions? Aspectes que generen consens, un consens ampli, m'atreviria a dir. De fet, avui mateix diferents grups d'aquest ple han preguntat tant al president de la Generalitat com al conseller de la Presidència per qüestions d'aquestes i els dos crec que han sigut molt fermes en el compromís del Govern de la Generalitat pel que fa a lo que aquesta moció està exposant.

Ara bé, el meu grup, el Grup Socialistes i Units per Avançar, hem presentat un total de sis esmenes als vuit punts d'aquesta moció. Cap de les esmenes anava en contra del que el redactat demana, cap d'elles. De fet, algunes de les qüestions que s'escriuen ja s'estan duent a terme. El que hem intentat és donar una pinzellada de realisme a cadascuna d'aquestes mesures.

Els terminis no ens agraden, a nosaltres tampoc. I sabem que la comunitat educativa necessita respostes des de fa molt de temps, però tampoc els podem enganyar. Els grans canvis són una mica lents, almenys a l'Administració. Volem ser honestos amb els calendaris i contundents amb les millores.

El Grup de Junts només ens n'ha acceptat una –que agraïm molt–, tot i així, votarem més de la meitat del redactat a favor i la resta ens abstindrem. No votarem res en contra.

Vostès demanen que abans de que acabi aquest curs –i recordo que estem a més de la meitat del curs, per si algú pensa més en l'any natural que en el curs educatiu– i que tinguem a sobre la taula les solucions a mals que fa molts anys que arrosseguem, doncs, com comprendran, és una mica difícil. Alguns d'aquests mals,

no tots, eh?, però alguns sí que són fruits de decisions que van prendre vostès. Per tant, el que ara celebrem, doncs, és que o coincidim en que van ser males decisions i que avui s'han de revertir.

Ens tenen molta consideració en aquest Govern, perquè si presenten aquesta moció, creuen que ho podem arreglar tot o molt ràpid, i m'atreviria a dir que possiblement sí. O ho és que aquesta moció no pretén ser tampoc molt realista, només pretén pressionar, que també podria ser. Però hi ha una tercera opció, i per nosaltres, bé, la donem per bona aquesta tercera opció: pensarem que vostès, el Grup de Junts, han escrit aquesta moció per establir un calendari de possibilitats que podem aconseguir recolzant i votant els pressupostos per al 2026. Catalunya necessita pressupostos per poder-nos il·lusionar a millorar les mancances històriques de l'educació. I, evidentment, un pressupost no ho arregla tot en un exercici. Però també saben vostès que moltes vegades és l'única manera de fer possible un escenari com el que aquesta moció està presentant.

Jo crec que compartim que Catalunya ha de ser un lloc en el món millor, on l'educació transforma, on l'educació és i ha de ser de qualitat i on l'educació pugui generar camins d'èxit vital per a tothom. Per tant, com he dit al principi, recolzarem la majoria del redactat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. I per fer-ho, en primer terme, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Primer de tot, sumar-me a les paraules que li ha dedicat la diputada socialista a la consellera. Estic segur que encara que no estigui aquí ens estarà veient.

I, bé, la diputada Erra, avui debatem una moció que evidentment posa damunt la taula els problemes reals del nostre sistema educatiu. Problemes que el professorat,

els equips directius, el professional d'atenció educativa i les famílies porten anys denunciant, mentre els governs de la Generalitat, els nacionalistes i els d'esquerra, han mirat cap a una altra banda i han preferit fer enginyeria abans que política educativa seriosa.

Votarem a favor de la major part dels punts, a excepció del 8 i el 9 –i després li diré el perquè no votarem a favor d'aquests punts. I ho farem perquè, malgrat les diferències que ens separen en molts aspectes, molts dels diagnòstics que conté aquesta moció, igual que la seva interpel·lació, són encertats i, sobretot, responen a la realitat del nostre sistema, cada cop més insostenible.

Volem començar, com també ha fet vostè, amb un reconeixement explícit als docents i als professionals del sistema educatiu. Però també permeti'm una cosa, i és que els reconeixements simbòlics no paguen factures ni tampoc redueixen ràtios ni eliminen burocràcia ni eviten vagues ni tampoc ajuden a millorar la vida dels docents. I Catalunya, per desgràcia, ha viscut els darrers cursos amb vagues educatives massives, amb milers de reclamacions administratives, amb plantilles sota mínims, interinatges cronificats, el personal d'atenció educativa desbordat i centres educatius que funcionen gràcies al compromís del personal i no pas per la bona gestió del departament.

La pèrdua de poder adquisitiu del professorat és una realitat incontestable i, encara més, escandalosa. Porten anys perdent salari mentre se'ls exigeix cada cop més, més papers, més protocols, més informes, més responsabilitat i menys suport. Per això donem suport a aquesta calendarització real. Ho vam veure quan Esquerra Republicana va portar aquí una moció també fa uns mesos recolzant també els professionals. Però falta una cosa clau per interpel·lar aquest Govern, i és una calendarització clara que doni una certesa als nostres docents sobre quan, com i qui ho farà.

Però advertim ja n'hi ha prou de plans que no s'executen i promeses que només queden en titulars. També compartim la necessitat d'un finançament estable i suficient, de camí cap a la gratuïtat de l'educació obligatòria. Però, no ens enganyem tampoc, el sis per cent del PIB queda encara molt lluny. I no només és una xifra; és

una decisió política que exigeix prioritzar educació per sobre de propaganda, estructures paral·leles i experiments ideològics.

En matèria d'educació inclusiva, el Partit Popular defensa una educació inclusiva realista, responsable i amb recursos, i no una inclusió de cartó pedra que abandona famílies i professionals. Donem suport a reforçar recursos als centres ordinaris i garantir l'estabilitat dels professionals de suport. I aquí vull fer una defensa molt clara del personal d'atenció educativa. Ho hem fet durant aquest any i mig de legislatura, ho hem fet en comissió, ho he fet amb els representants sindicals. I és que el complement que reclama el personal d'atenció educativa no és cap tipus de privilegi; és una qüestió de justícia laboral, de dignitat professional i de qualitat educativa. Parlem de professionals que sostenen el dia a dia de l'educació inclusiva, que atenen famílies amb necessitats molt complexes, sovint en condicions precàries i amb uns sous indignes. Sense el personal d'atenció educativa no hi ha inclusió. Però el departament els ha tractat massa temps com a personal de segona.

I ara bé, senyora Erra, arribem als dos punts que no podem compartir. El punt 8, perquè torna a caure en el mateix error de sempre: utilitzar la llengua com a una eina ideològica, en lloc d'abordar el veritable problema. I el punt 9, perquè és profundament incoherent i, sobretot, sorprenent, senyora Erra, que sigui junts qui proposi criminalitzar determinats models educatius concertats. La concertada porta anys arrossegant un dèficit estructural, infrafinançament, manca de suport i una pressió constant per part de l'extrema esquerra, que vol fer desaparèixer per motius purament ideològics, quan durant les darreres dècades han sigut ells qui han ajudat a sostenir el nostre sistema. La concertada garanteix pluralitat, llibertat d'elecció i cohesió social i ha estat una eina fins i tot que l'Administració no ha estat amb ella.

En definitiva, votarem a favor del gruix d'aquesta moció, perquè Catalunya necessita canvis reals. Però també deixem clar que ni validarem imposicions lingüístiques ni croades ideològiques en contra de la concertada. Com li he dit moltes vegades, Catalunya necessita gestió, recursos i respecte als nostres professionals i menys ideologia a les aules. I és per això –i ja acabo–

Fitxer 27

que el Partit Popular serà sempre clar, coherent i exigent amb les matèries que proposi el Govern.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Muchas gracias, señor presidente. Señor *conseller*, señores diputados... Lewis Carroll escribió la segunda parte de *Alicia en el país de las maravillas* en 1871 y la tituló *A través del espejo*. En el capítulo seis, como bien conocerán ustedes, porque son personas versadas, aparece un personaje muy curioso, arrogante, presuntuoso, llamado Humpty Dumpty. Humpty Dumpty es un huevo con forma de hombre y está sentado en lo alto de un muro, haciendo equilibrios extraños para no caerse. En el deambular de Alicia por el bosque, al final se encuentran ambos personajes y entablan una conversación. «Las palabras», le dice Humpty Dumpty a Alicia, «son lo que yo quiero que sean y que signifiquen, ni más ni menos». «Eso no puede ser, porque una misma palabra no puede significar cosas contrarias», le replica, perpleja, Alicia. «Hay palabras que tienen su genio, especialmente los verbos, que son muy creídos. Otras, como los adjetivos, son más fáciles de manipular, pero al final con los verbos también puedo apañarme con ellos», le replica Humpty Dumpty.

Bien, Junts lo que hace ahora aquí es utilizar en esta moción una serie de palabras que significan lo que significan. Pero resulta que hasta el día de hoy han significado lo contrario que supuestamente deben significar, como Humpty Dumpty. Me explico. Desde el año 2010 y hasta 2017, Junts, bajo distinto nombre o denominación, ha tenido en sus manos el Departament d'Educació. Y, en esta moción, Junts lo que hace es utilizar unas palabras para exigir una serie de elementos que son necesarios, según ellos, los señores de Junts, para restaurar el nivel de la escuela catalana, que está en los suelos. Pero es que durante todo este tiempo que han gobernado han hecho lo contrario. No han implementado el seis por cien del PIB en

educación, como contempla la LEC; han recortado los salarios de los profesores; han iniciado la debacle del bajo nivel del sistema educativo catalán desde 2012. Hoy en día, un alumno en Cataluña está dos cursos por debajo –dos cursos por debajo– de lo que está, por ejemplo, un alumno en Castilla y León o en Asturias.

Pero es que además han cronificado la segregación escolar. ¿Por qué? Porque no han implementado los recursos humanos de ayuda a la educación, de soporte educativo, porque han impuesto el monolingüismo en catalán, que segrega; porque han abierto las puertas a la inmigración masiva y descontrolada; porque también han menospreciado la cultura del esfuerzo; y porque no han invertido en infraestructuras. Hoy en día sobreviven unos 950 barracones escolares. Bien, y Junts ahora viene aquí y nos quiere dar lecciones de cómo se tiene que restaurar un sistema que ellos mismos han destrozado.

Bien, una cosa, cuando en el punto 6 ustedes dicen que hay que reforzar la atención a la diversidad no sé qué se refieren. A lo mejor se refieren a esto: que las administraciones públicas catalanas, como el Ayuntamiento de Barcelona, aconsejen que no se programen actividades de música y de baile durante el Ramadán porque esto (*alguns aplaudiments*) para algunas disciplinas del islam es un pecado. Pero en su misma moción, en esta misma moción, abominan contra la escuela concertada, concretamente contra aquella que atiende a la diversidad en el modelo de escuela católica diferenciada, que no segregada.

Bien, acabo. Después de la conversación con Alicia, ¿saben ustedes lo que le pasó a Humpty Dumpty? Que se cayó de lo alto del muro al suelo. Claro, porque las palabras no pueden mentir, y como no pueden mentir, no pueden mantener un equilibrio extraño. Nosotros..., VOX ha venido aquí a hacer caer del muro la mentira y el engaño de todos ustedes (*alguns aplaudiments*). Humpty Dumpty tiene que caer y caerá.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Bé, en primer lloc, crec que val la pena agrair la moció. De fet, crec que no és una novetat, ho han dit també altres portaveus, és una moció que recull les reivindicacions que està fent avui la comunitat educativa, i nosaltres hi votarem a favor. Per tant, nosaltres creiem que segurament és moment de donar resposta a les reivindicacions que està fent, com deia, la comunitat educativa, que a més a més crec que val la pena posar en valor, acompanyats d'una gran mobilització social. De fet, la darrera mobilització a Barcelona crec que va expressar aquesta mobilització unitària amb un suport molt ampli de tot el conjunt de la comunitat educativa.

Per tant, òbviament, cal aquest reconeixement, crec que no és menor, i, sobretot, jo crec que a les principals demandes que fa avui el sector i especialment també el professorat. La primera, evidentment, és la recuperació del poder adquisitiu. Són, com diuen els docents, sobretot quan inicien la seva incorporació en el Departament d'Educació, els que tenen una remuneració més baixa de tot l'Estat. Reduir les càrregues burocràtiques també. Evidentment, doncs, l'aposta per la reducció de ràtios i també l'aposta per l'escola inclusiva.

En aquest sentit, si m'ho permet, també, jo sé que la senyora Erra..., a més, li agraeixo el to, però és una mica una moció, si m'ho permet, que m'ha recordat aquella cançó d'Álex y Cristina, allò de «*hago chas y aparezco a tu lado*», perquè fa la sensació que, de cop i volta, arribem al 2026 i, de cop i volta, trobem que el sector de l'educació és el que té pitjors condicions salarials de tot l'Estat; pam, de cop. O que, de fet, per exemple, la manca d'inversió en educació, també s'hagi produït de cop.

Jo crec que també, i en aquest sentit, és just recordar-ho que, bé, el seu partit ha governat Catalunya del 2010 al 2022, que a més a més van haver-hi pressupostos en aquest país que no només no augmentaven, en aquest cas, el pressupost d'educació, sinó que el reduïen. És a dir, va haver-hi pressupostos 2011, 2012, 2013 que reduïen i, en algun cas, pressupostos que pràcticament congelaven. És cert que vostès deixen la responsabilitat directa de la Conselleria d'Educació l'any 2017, que en tot cas després és veritat que l'assumeix Esquerra Republicana. Però vostès

continuen formant part del Govern. Evidentment, des de la presidència, amb el president Torra, i després des d'una conselleria tan rellevant com la Conselleria d'Economia, que és qui fa els pressupostos.

Per tant, diguem-ne, tornant una mica a allò que deia abans: això no ha passat de cop. I moltes vegades a vostès els hi sap greu quan els diem: bé, jo crec que del 2010 al 2020 ha estat una dècada perduda en matèria d'educació. Jo no entro en altres temes, però en matèria d'educació, del 2010 al 2020, quan vostès han governat, ha estat una dècada perduda. Perquè jo els hi dic que això no ha passat..., no és una plaga bíblica. El que ha passat al món de l'educació a Catalunya no és un esdeveniment meteorològic incontrolable, sinó que ha estat una orientació política determinada i una aposta o no per l'escola pública.

I, per tant, crec que això també ens ho hem de dir, perquè nosaltres, evidentment, reivindiquem les mesures. Crec que, a més a més, tots som conscients, i també ho vull fer amb relació al debat que teníem aquest matí... Quan tenim els debats sobre els debats impositius, també estem discutint sobre això.

Mirin, totes les mesures que està reivindicant, en aquest cas, la comunitat educativa en aquests moments, que nosaltres compartim i crec que són necessàries, i, a més, nosaltres batallarem perquè tirin endavant... Algunes d'elles, per cert, amb l'impuls de l'escola inclusiva, incloses en el nostre acord de pressupostos, per exemple, tenen, jo diria, més o menys pel cap baix, un cost entre 300 i 500 milions d'euros. Tots els que hem gestionat pressupostos de la Generalitat sabem que no estem parlant, com es diu col·loquialment, en «jerga», que diria la meva àvia, pressupostària de les pipes. Estem parlant d'un esforç molt important per part de la Generalitat.

Clar, això no es pot fer..., o sigui tu no pots venir al matí a dir que s'han de rebaixar impostos a qui més té i a la tarda dir «no, no, però nosaltres volem el sis per cent del PIB en educació, volem tenir els mestres millor pagats de tot l'Estat», que nosaltres també.

Per tant, jo els hi dic també amb la màxima amabilitat, és a dir, el que fa la seva mà esquerra també ha de saber el que fa la seva mà dreta. I, per tant..., tenia un antic

company diputat que deia que hi ha una teoria econòmica que és «*sorber y soplar al mismo tiempo*». I això no es pot fer.

Per tant, celebros en aquest cas el compromís amb la comunitat educativa. Hagués estat molt bé que l'haguessin impulsat amb la mateixa força quan governaven vostès directament.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, en darrer terme, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra per posicionar el Grup Parlamentari Mixt.

Sílvia Orriols Serra

Podria dir, si us plau, que enraonessin més fluix o que sortissin de la sala? Perquè això és inacceptable.

El president

Encara no ha començat a parlar. Quan comenci a parlar...

Sílvia Orriols Serra

És que no començo a parlar perquè, evidentment, no es pot.

El president

Quan comenci a parlar sempre faré els advertiments que calgui per tal que la diputada o el diputat en ús de la paraula pugui ser escoltat. Endavant, senyora diputada.

Sílvia Orriols Serra

Si el sistema educatiu català no ha fet fallida del tot és gràcies als mestres que sostenen les aules amb professionalitat i vocació. Cada cop treballen en ambients més hostils, en entorns més complexos. Són ells qui perceben des de primera línia de foc la tensió social, lingüística i acadèmica que vostès importen a cabassos. Qui rep insults, amenaces, fins i tot agressions per intentar formar i educar alumnes arribats d'arreu del món no són vostès, són ells.

Qui ha perdut un vint-i-cinc per cent del poder adquisitiu els darrers quinze anys no són vostès, són ells. I ara demanen un calendari de recuperació del poder adquisitiu

del professorat quan vostès, precisament, han contribuït a descapitalitzar-los? No va ser el govern de Junts que amb el president Mas al capdavant va aplicar reduccions d'un cinc per cent i va decretar la congelació durant cinc anys?, a més a més d'eliminar la paga extra de Nadal del 2012 a tots els docents? No han tingut responsabilitats de govern vostès en aquests quinze anys en què s'han desatès les demandes del col·lectiu?, en què a còpia de matrícula viva s'han incrementat la pressió i la violència dins les aules sense que es reflectís aquesta penositat ni perillositat a les nòmines?

Si no avancem cap a la inversió del sis per cent del PIB en ensenyament, si no ens creiem de debò que l'ensenyament és clau per formar les futures generacions, si no compensem com es mereixen els encarregats de guiar i orientar els adolescents, com pretenem garantir el grau de civilització i progrés assolit?

Tots vostès són hàbils aprovant lleis populistes com la d'inclusió, però no pas dotant-les convenientment perquè siguin viables. El desmanec actual no dota d'atencions singulars ni individualitzades a qui ho necessita i no garanteix la funcionalitat de les aules, però sí que desestabilitza el professorat, que es veu sobrepassat per les circumstàncies. Siguem francs, no es pot ensenyar bé si estàs tota l'estona pendent que un dels teus alumnes no salti per la finestra o no s'ho posi tot a dins la boca.

Si no hi ha recursos per compatibilitzar diferents capacitats i realitats, no és viable barrejar-les dins una mateixa aula, per més impopular i incòmode que sigui algú ha de dir que el rei va nu.

Les aules d'acollida no donen l'abast. Hi ha més mainada arribada de països africans i sud-americans que alumnes nadius a les aules ordinàries. La substitució és alarmant i s'evidencia també en els resultats acadèmics. Ho va reconèixer el propi departament, encara que després va haver de etzibar un «ups, no ho volia dir».

En quatre anys Catalunya ha caigut vint-i-un punts en matemàtiques, vint-i-dos en comprensió lectora, dotze en ciències. Ens situem per sota de la mitjana de l'Estat artificial espanyol i per sota de la mitjana de l'OCDE. I això no és una opinió política del que vostès desqualifiquen com a extrema dreta independentista; no, és un indicador internacional estandarditzat. És el que

Fitxer 28

té incorporar 70.000 o 80.000 alumnes estrangers i acabats d'arribar cada any a mig curs, en un degoteig constant i letal que vostès anomenen sarcàsticament «matrícula viva» i que en realitat mata qualsevol possibilitat d'excel·lència en el sistema educatiu. A això sumem-hi el daltabaix que suposa aquesta entrada massiva d'alumnat foraster per a la supervivència del català dins les nostres aules i dins els nostres patis.

Quan el rendiment cau, quan augmenta la complexitat, quan la llengua natural i pròpia reula és lícit preguntar-se si el problema és merament pressupostari o és que hi ha alguna cosa més, i em sembla que tots sabem i tenim clara la resposta. L'infrafinançament és evident i sostingut en el temps, sí, però hi ha altres detonants, com el model curricular, que ja no es basa en l'esforç, l'estudi, la constància o l'exigència, sinó en la flexibilitat i l'anar passant de curs, «no empipis, ja t'anirem passant de curs». Ja no es basa en assolir continguts, sinó en adaptar-se a les retòriques pedagògiques de torn i en subscriure relats ideològics que res tenen a veure amb les matèries troncales. No tenim mecanismes estructurals d'absorció, no hi ha planificació, no s'ha preparat el sistema perquè pugui variar la composició de les aules amb aquesta magnitud sense impactar notòriament en els resultats.

De debò es pensaven que incorporar constantment alumnes acabats d'arribar sense coneixements de català, sense base curricular homologable, sense modificar ràtios, no repercutiria negativament en els resultats del conjunt de l'alumnat, que no tensionaria les aules, que no es rebaixaria l'autoritat del professorat? La seva ingenuïtat o manca de visió estratègica ens ha conduït al desastre actual. Han convertit les aules en autèntics laboratoris, en espais d'adoctrinament massiu. Podem fer dues coses: continuar administrant improvisadament la decadència que vostès veneren o redissenyar tot el sistema educatiu i tancar fronteres, i suposo que no cal que els digui per quina via opta Aliança Catalana.

El president

I finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Gràcies president, i gràcies a tots els grups pel to de la discussió. Jo crec que parlar d'educació sempre és important, sempre hi han aportacions més il·lustratives i menys..., que hi estarem més o menys d'acord.

Jo, senzillament donem les gràcies als que han fet esmenes i a Esquerra, que segur que ha millorat, perquè no veig a la diputada, que ha enriquit. Dir-li que la concreció del primer semestre en acabar el curs tot és al juny, llavors, per mi vaig agafar l'opció del Govern, eh? I d'entrada jo em sembla que tots aquí compartim que només ens en sortirem com a país amb educació si ho fem conjuntament, i tots hem tingut posicions de govern, vostès també, i evidentment, sí, ara el que intentava aquesta moció era en un sentit –i aquí responc al PSC– en un sentit, senzillament de recollir el que està cridant la comunitat al carrer i calendaritzar i no donar-ho per fet, sinó senzillament donar-los alguna resposta perquè sigui més creïble, perquè es puguin dedicar senzillament a les aules i no hagin de sortir constantment al carrer perquè els acords o les negociacions que estan fent no tenen èxit. Llavors, senzillament, hi havia una voluntat d'arribar a aquesta concreció i també una mica de poder demostrar que el Govern és capaç d'arribar a acords i fins i tot de planificar, perquè ara recordo un tema que ara estan en la preinscripció, està al dia, que és el tema de Girona, que van tancar dues escoles i jo li vaig demanar a la consellera al novembre, i ara, a punt de la preinscripció, encara hi ha una mica d'enrenou amb la planificació, sense cap pla de xoc i sense donar cap tipus de resposta.

I una cosa a concretar. Amb la CUP agrair-li també el punt que ha fet. Evidentment, les dues esmenes, la resta no els hem acceptat perquè nosaltres defensem tot el Servei d'Educació de Catalunya, és a dir, la doble xarxa, senyor Escribano, la pública i la concertada. L'únic –no jugui amb les paraules–, nosaltres defensem la concertada, l'únic que no acceptem és la diferenciada. Vol dir que això que quedi clar, que nosaltres defensem tot el Servei d'Educació de Catalunya i l'educació com a prioritat màxima.

Gràcies.

El president

Gràcies.

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara la votació de la moció debatuda aquest dimecres. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Votem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu. I començarem la votació amb el punt 1.

S'inicia la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 120 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

De manera conjunta, votarem els punts 2 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 89 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

També de manera conjunta votarem els punts 3, 5 i 7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 89 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Votem tot seguit el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 22 vots en contra i 44 abstencions.

I finalment votarem El punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor i 22 vots en contra i cap abstenció.

Interpel·lació al Govern sobre la gestió dels riscos i la salut laborals a Catalunya

300-00252/15

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la gestió dels riscos i la salut laborals a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president i bona tarda a totes. Conseller Sàmper, avui no li demano que parlem de xifres d'exportació, ni de semiconductors, ni de la gigafactoria de Mora o del pol petroquímic de Tarragona. Perquè, conseller, com hem dit sovint, vostè és conseller d'Empresa, sí, però ho és també de treball, i com a tal és com pel que l'interpel·lo.

Parlem d'un principi bàsic de qualsevol societat decent: treballar no pot ser posar en joc ni la vida ni la salut de les persones. Aquest Parlament debatrà també demà una moció presentada sobre seguretat i salut laboral i en quinze dies –o no, o al proper Ple–, una altra moció, en aquest cas dels Comuns, sobre el mateix tema, llavors, amb les mocions tindrem oportunitat de discutir de quins són els mandats, els protocols, les línies d'acció. Però en canvi, jo avui li vinc a dir una altra cosa, demanar-li governança, decisions, calendaris, compromisos que siguin verificables, perquè el 2026 no pot ser un any més de declaracions.

Li dono dades provisionals del 2025 que vostè coneix perfectament, però val la pena que les posem sobre la taula. Vuitanta-cinc morts en la jornada laboral, 24 morts in itinere; 109 vides. I no parlem només de morts. El 2025 hi va haver 561 accidents greus en jornada i 204 greus *in itinere*. Això són persones amb seqüeles, famílies trencades, vides interrompudes i el cost social que després paga tothom: sistema sanitari, incapacitats, baixes, pèrdua d'ingressos i una precarietat que s'agreuja.

Però hi ha una veritat, una veritat especialment dura: una part important de la mortalitat laboral és traumàtica i és evitable, això és molt dur i ens ho hem de dir. Caigudes, persones aixafades per càrregues o maquinària, electrocucions. Això no és mala sort, són accidents coneguts, evitables, que reapareixen quan falla la

prevenció bàsica i quan el control no és efectiu. I quan el que falla és la prevenció, el que falla també és la capacitat pública d'exigir, de controlar i de corregir. Li dono una altra dada: la principal causa d'incapacitat temporal és la osteomuscular, la segona és la salut mental. Conseller, la sinistralitat i les incapacitats temporals no són abstractes, té cares, té llocs, una bastida sense protecció, un magatzem amb ritmes impossibles, una ruta feta amb pressa i amb fatiga, un manteniment elèctric sense tall real, hores i hores sense descansos, jornades laborals consecutives i massa sovint el patró es repeteix també: pressió, improvisació, por a dir que no, i encara que no es produeixi el risc, la por queda en forma d'ansietat o en forma de depressió. Si el risc s'instal·la en el món laboral no és una casualitat, és el sistema, i el sistema és el que hem de corregir. Per això li faré tres blocs de demandes molt concretes i al final algunes preguntes. El primer, sobre el reforç i el múscul públic sobre inspecció i el temps de resposta, el segon, sobre la concentració de riscos, en quins sectors, subcontractació, sobre la por a denunciar, que ara m'hi referia; i el tercer, sobre els psicosocials, sobre la mobilitat i també sobre el control verificable dels diners públics

Deia, amb reforç i múscul públic, inspecció, temps de resposta i conseqüències. Aquests dies que he parlat amb sectors i agents socials per a aquesta interpel·lació, ens repeteixen una frase que retrata el moment: avui la inspecció laboral és la millor política de prevenció, i això té dues lectures. La primera és clara, que cal més inspecció, que calen més inspectores i inspectors, més especialització també i més presència territorial, és evident. Però la segona és més dura. Si la millor prevenció acaba sent la inspecció és perquè hi ha massa empreses que no fan prevenció de debò mentre, precisament, no hi ha control, i això no es resol només amb campanyes, això es resol amb autoritat pública.

Per tant, conseller, quin és el seu compromís concret per reforçar la inspecció al 2026? I no en abstracte, li demano coses concretes, efectius nous, quants?, amb quin calendari d'incorporació? Quina especialització: seguretat i salut, sectors de risc, quins sectors, els psicosocials..., i amb quin desplegament territorial. I vull una dada que és clau per saber si el sistema funciona, quin és el temps real de resposta a denúncies avui i quin objectiu públic fixa per reduir-lo al 2026. Perquè una denúncia que es resol tard és

Fitxer 29

una prevenció que també arriba tard. I li demano a conseqüència: quants expedients sancionadors en matèria de prevenció de riscos s'han obert en els darrers dos anys? Segur que la dada la coneix. I quin percentatge correspon a empreses reincidents amb sinistralitat reiterada? I quin criteri aplica el departament per focalitzar inspecció i sanció sobre qui incompleix sistemàticament, sigui el sector o siguin empreses concretes? I, especialment, faig referència a accidents mortals, conseller, en quants casos el departament actua d'ofici i es persona al procediment judicial? Té previst un protocol d'actuació sistemàtica i de trasllat a fiscalia quan hi hagi indicis, només indicis, d'incompliment greu? Perquè, si no hi ha conseqüència, el missatge acaba sent que el risc surt barat, que és més barat la multa que no la conseqüència.

El segon bloc que li voldria parlar: entrar on el risc es concentra –en la subcontractació, a les pimes–, i que em contesti sobre, també, aquesta por a denunciar. El problema, deia, més estructural: precarietat, subcontractació i, sobretot, externalització del risc. Quan la subcontractació es converteix en una cadena, el perill acaba baixant cap al darrer esglaó –subcontracte, autònom, plantilla més feble– i també, per tant, baixa la capacitat real de parar en una feina i dir: «Doncs així, no, així no treballo.» I el resultat, doncs, és previsible: accidents evitables i una responsabilitat que s'esfuma entre els contractes i els intermediaris. Per això li demano una cosa molt concreta: quin pla aplicarà per intervenir de debò en les cadenes de subcontractació, on el risc és alt i la prevenció real resulta ser baixa? Volem saber quins sectors prioritzarà, com focalitzarà les actuacions i com garantirà seguiment fins a correcció efectiva i no només obertura d'expedients. I li demano també un principi bàsic. L'empresa principal no pot quedar al marge del que passa a la seva cadena productiva; qui se'n beneficia n'ha d'assumir la responsabilitat. Quines garanties tindrem perquè això sigui real i exigible?

I aquí hi ha una realitat que tampoc podem ignorar. L'hi deia abans: la por a denunciar. Quan hi ha vulnerabilitat de qualsevol tipus –situació administrativa, dependència econòmica, a pròpia pressió empresarial– la prevenció queda segrestada. La salut laboral no pot dependre del coratge individual; ho torno a

repetir: ha de ser autoritat pública. Quines garanties posarà perquè la por no deixi la prevenció en paper mullat? I li poso sobre la taula una eina concreta que hem acordat els Comuns amb aquest pressupost: impulsar a Catalunya un cos de delegats i delegades territorials de prevenció perquè a microempreses i cadenes subcontractades la prevenció no pot dependre de si hi ha comitè o no; ha de ser un dret efectiu amb presència al territori.

El tercer bloc, psicosocials i el que li deia dels diners públics i la mobilitat amb un control verificable. Els riscos psicosocials no poden ser un annex. Hi ha una epidèmia de fatiga laboral i l'anomenat *burnout*, que no es pot continuar tractant com si fos gestió emocional només individual. Quan parlem de *burnout* parlem d'organització del treball: ràtios insuficients, torns llargs, càrrega emocional, falta de descans, manca de reconeixement, violència i assetjament, precarietat i rotació. I això és essencialment dur en sector d'assistència i cures, sovint feminitzats. I aquí la perspectiva de gènere, per tant, conseller, no és decorativa, és clau. Per tant, conseller, concrecions: quantes actuacions inspectores específiques en riscos psicosocials s'han fet i si s'està exigint avaluació real de riscos o només s'està demanant documentació. I, en matèria d'assetjament sexual i per raó de gènere, quines mesures i quines sancions s'han imposat per incompliments?

Seguim amb mobilitat. Una part rellevant de la sinistralitat –ho hem dit– és *in itinere*, i en episodis de col·lapse o emergència climàtica no n'hi ha prou amb avisos: calen protocols i drets efectius. Quins protocols garantirà perquè hi hagi dret a la informació clara i a temps, reorganització de la feina i teletreball quan sigui possible? Miri, l'informe de les Comissions Obreres sobre hores extres a Catalunya, publicat aquesta darrera setmana, evidencia que milers de persones treballadores fan setmanalment hores no pagades. No és absentisme, això, és explotació normalitzada. I algunes empreses hi guanyen flexibilitat a costa del temps i de la salut de la plantilla mentre el sistema públic n'assumeix el cost amb més baixes i amb més desgast. I, per tant, ho enllaço amb els diners públics. Quan el Govern o qualsevol administració contracta serveis, directament o per la via del concert, i després no controla les condicions –les ràtios, les substitucions–, acaba passant una cosa molt greu, que són diners públics alimentant la precarietat i el risc, i això és una responsabilitat política.

Conseller, parlar de salut laboral [#] vol dir parlar també de control d'hores extres i de drets laborals com a política preventiva i de justícia social. Quan s'instal·la el marc de la patronal de l'absentisme, el guió és conegut; primer, sospita, després, culpabilització; després, el relat dels insolidaris; després, atacar els sindicats, i, al final, una societat dividida entre els bons i els sospitosos. I quan alguns volen vendre un relat d'abús generalitzat, convé recordar una dada que el desmunta: una part molt important de les baixes són de molt curta durada. Això no és picaresca massiva; això és salut que falla i són condicions que emmalalteixen. I aquí l'extrema dreta hi té un negoci electoral: fabrica aquests missatges per dividir la gent que treballa, assenyalar qui emmalalteix i treure del focus el que incompleix. I, mentrestant, els responsables reals, que és la mala praxi, els ritmes inhumans, la precarietat, la manca de prevenció, queden fora del focus.

Em queden algunes qüestions més, però li podré plantejar a la rèplica.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara de resposta per part del conseller. I té la paraula l'honorable Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputat Mijoler, per la seva intervenció, perquè ens permet parlar d'un tema del que no ens volem amagar. Perquè el que acaba vostè de descriure aquí per nosaltres és, com a mínim, igual d'important que per vostès. La vida i la salut de les persones treballadores ha de ser al centre de la política pública, social i econòmica. La salut laboral no és un complement accessori de l'activitat productiva, tot el contrari, és, sense cap mena de matís, un dret de les persones treballadores i una obligació indelegable de les empreses i de l'Administració pública. Així ho estableix la Llei 31/95, de prevenció de riscos laborals, i així ho hem de fer realitat dia a dia al nostre país. Abans de desplegar les diferents línies d'actuació que vostè em demana que li expliqui, crec convenient que situem el marc conceptual i els principis que orienten la nostra política en matèria de seguretat i en matèria de salut laboral. És des d'aquest fonament des d'on es construeix l'acció del departament, i vostè i jo ho hem parlat en més d'una ocasió.

La prevenció dels riscos laborals forma part de l'arquitectura essencial de l'estat social i democràtic de dret. És el mecanisme que garanteix l'activitat econòmica, és el que permet que es desenvolupi dins dels límits que imposen la dignitat humana i la protecció de la salut i és una expressió concreta del valor que com a societat atorguem a la vida, a la dignitat i a la integritat física i mental de qui treballa. Però la prevenció no és una tasca que pugui assumir només un sol actor, diputat Mijoler; requereix una actuació coordinada, sostinguda i corresponsable. En primer lloc, l'Administració té el deure d'impulsar, regular, supervisar i assessorar. En segon lloc, les empreses són les responsables principals i directes de la gestió preventiva dins dels seus centres de treball, i això és així de veritat. La tercera, les persones treballadores han de participar activament en aquesta cultura preventiva, perquè la seguretat no s'imposa des de fora, sinó que es construeix des de dins. En quart lloc, hi intervenen també els serveis de prevenció, que hi aporten un suport tècnic i especialitzat. I en cinquè lloc, i no menys importants, els agents socials, que, a través de la negociació col·lectiva i del diàleg social, contribueixen a reforçar els estàndards de seguretat i de salut laboral.

Parlem, doncs, d'un deure que és col·lectiu, que defineix la qualitat del nostre mercat de treball. Un deure que es fonamenta en un marc legal que obliga a quatre coses: una primera, identificar i avaluar els riscos; una segona, planificar la prevenció prioritzant l'eliminació del risc en el seu origen; una tercera, adaptar-se a les tasques, a les persones, i una quarta, dotar d'una formació i d'una informació contínua. Aquesta base normativa no és discutible. Garanteix que cada treballadora i cada treballador pugui exercir la seva activitat amb les màximes garanties de seguretat i de salut. I la llei només pot ser efectiva si és acompanyada d'una actuació pública que sigui proactiva, coordinada i que sigui alhora ambiciosa, com estem impulsant des del Departament d'Empresa i Treball. Des de que vam assumir aquesta responsabilitat hem situat la prevenció dels riscos laborals –i vostè ho sap– com a prioritat central del departament. Si vostès parlen –i vostè ho sap, senyor Mijoler– al meu equip li diran que amb això soc fins i tot pesat, perquè per mi és prioritari. I és perquè no entenc la nostra tasca des d'una lògica que no sigui reactiva, que sigui limitada a intervenir quan s'ha produït un dany, sinó que el que hem de fer és

avançar-nos als problemes que ens van sorgint. I cal que ens avancem perquè les males notícies que podríem evitar no es produeixin.

M'he focalitzat, hi insisteixo, de manera decidida a reforçar la prevenció com a eina bàsica i essencial del nostre model laboral, perquè la millor política en salut laboral és sempre la que evita que un risc es pugui arribar a materialitzar. I aquesta convicció, que no és només una declaració d'intencions, es concreta en una política pública estructurada i permanent que vol transformar la cultura del treball perquè la prevenció i la seguretat siguin elements integrats en la gestió ordinària de qualsevol empresa, des de les més grans fins a les més petites. L'Institut Català de Seguretat i Salut Laboral, que és el nostre organisme tècnic de referència en aquesta matèria, desplega una actuació àmplia i sostinguda. I ho fa amb quatre elements: un primer, assessorament de manera continuada a les empreses i els serveis de prevenció; un segon, impulsar i investigar la recerca aplicada per entendre millor què hi ha al darrere dels accidents i de les malalties professionals; tercer, promoure la cultura preventiva real en tots els sectors productius, i quart, analitzar de manera constant la sinistralitat laboral per poder orientar amb més precisió les polítiques públiques.

Senyor Mijoler, quan els riscos són ben gestionats, els beneficis són múltiples, perquè la prevenció introdueix una lògica d'anticipació, que és lo que vostè reclama amb tota la raó del món, i de responsabilitat compartida que redueix la vulnerabilitat de les persones treballadores i enforteix la solidesa de les organitzacions. Amb uns resultats: primer, menys accidents laborals i malalties professionals; segon, descens de les incapacitats temporals i permanents; tercer, reducció dels costos tant per a les empreses com per al sistema sanitari i de protecció social; quart, major benestar i satisfacció de les persones treballadores, i cinquè, en definitiva, un mercat del treball molt més estable, molt més segur i molt més productiu. Perquè sobre qualsevol consideració econòmica o organitzativa, el cost més alt de la pèrdua de les vides o el dany de la salut de les persones és el més rellevant, i això ha de quedar molt clar. Aquest és el criteri que guia totes les nostres decisions en aquesta matèria, prioritat que marca el rumb de la nostra acció de govern.

Un element essencial de la política pública en matèria de salut laboral és, sense cap mena de dubte, la tasca inspectora, a la qual vostè es referia. La Inspecció de Treball

actua amb criteris tècnics i amb un enfocament basat en el risc, la planificació d'actuacions on es detecten índexs, els índexs més elevats de sinistralitat i on es requereix una intervenció molt més intensa. Els resultats –vaig contestant lo que vostè em deia– de la Inspecció en els darrers anys mostren aquesta orientació: 33.861 expedients finalitzats, amb un increment de denúncies del 14,9 per cent, la qual cosa mostra que la ciutadania va descobrir aquest servei com un recurs útil. Seixanta-set mil tres-centes setanta-una actuacions realitzades –un increment del tres per cent–, amb més de 14.043 infraccions –un augment del sis per cent– i un import de sancions proposades de més de 53 milions d'euros, amb un increment del tres per cent. Aquestes xifres revelen un sistema que no només controla, sinó que actua, investiga, sanciona i també orienta. Tenia vostè raó que la Inspecció té un paper molt i molt rellevant.

A més, s'han desplegat actuacions específiques en sectors amb excel·lents possibilitats de millora, que encara hem de treballar: la construcció –hi ha fet referència vostè–, amb més de mil cent visites i prop de cinc-centes infraccions proposades. L'exposició –també hi ha fet referència– a temperatures extremes, amb actuacions i requeriments d'esmena que reflecteixen la capacitat de l'Administració per adaptar-se als riscos emergents. I també hem prioritzat la investigació d'accidents laborals i s'ha intensificat la lluita contra el treball irregular i l'economia submergida de manera coordinada amb les forces i cossos de seguretat. Tot això es fa amb un objectiu clar, contundent i decidit: garantir que les condicions de treball de tots els treballadors i de totes les treballadores no siguin causa de cap malaltia professional ni de cap accident evitable.

Per tancar, vull reafirmar amb fermesa tres idees que pensem que són ineludibles. Una primera, la salut i la vida de les persones treballadores no són negociables, i en això, diputat Mijoler, hi estem d'acord al cent per cent. La prevenció és una responsabilitat compartida, i crec que això també és bo que ho introduïm, i, per tant,

Fitxer 30

estem impulsant de forma coordinada amb la resta d'agents una política consensuada que permeti que els resultats siguin molt millors i molt més positius.

I, finalment, cap estructura productiva és compatible amb la inseguretats ni amb la malaltia laboral. Crec que amb això també estem del tot d'acord. Per tant, la nostra actuació, diputat, des del Departament d'Empresa i Treball, té un rumb clar: una Catalunya on el treball sigui sinònim de seguretat, sigui sinònim de salut i sigui sinònim de benestar i de respecte per la dignitat de totes les treballadores i de tots els treballadors.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat Lluís Mijoler i Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, conseller, m'ha contestat algunes de les qüestions, no totes. És habitual, li faig moltes, en soc conscient, però en tot cas ja tindrem ocasió de debatre la moció i votar-les, no? Però n'hi ha una que me n'he deixat abans que és i que ha fet referència, però molt de passada, que és sobre les baixes i les ITs, no? Amb el clima que tenim, que s'està instaurant o el relat que quan es parla d'absentisme, el Govern ha d'anar amb molt de compte amb segons quins missatges dona. La baixa o la incapacitat temporal és un acte mèdic i el criteri clínic ha de quedar blindat. La confiança metgessa-pacient i la confidencialitat no poden quedar sotmeses a objectius de gestió.

Per això, quan vam escoltar la proposta de la consellera Pané d'incentivar la reducció de la durada de les baixes als CAPs, ens va semblar incompreensible. Qualsevol criteri economicista no pot estar per sobre de la salut. I costa d'entendre en un moment en que l'atenció primària arrossega llistes d'espera, mesos per accedir a proves diagnòstiques, manca de professionals, conflictes laborals, la primera o la gran consigna del Departament de Salut sigui posar objectius econòmics sobre la durada de les baixes. I no és aquesta la manera de reforçar la confiança en el criteri clínic.

Com diu el manifest «La salut per davant, les sanitàries protegim el dret a la salut», que subscriuim al cent per cent i que han signat ja més d'un miler de professionals, condicionar les baixes amb incentius pressupostaris qüestiona el criteri clínic i posa en risc la confiança entre professionals i població. És per tot això que exigim la retirada immediata d'aquests indicadors. Ha de prevaldre el criteri mèdic i la salut.

I una qüestió de governança, que abans li parlava de governança. Com li deia l'altre dia, si vostè sobre el PNI, sobre el pacte nacional per a la indústria, posava en valor –jo també ho celebro– l'acord amb el Departament de Territori per treballar conjuntament les polítiques de sòl industrial. Molt d'acord. Quin mecanisme de coordinació formal i entre el seu Departament i Salut per tal que els missatges del Govern no alimentin aquests marcs de sospita contra la gent treballadora ni contra els i les professionals de la medicina? O quins espais de treball conjunts tenen?

Sobre algunes de les qüestions que ja m'ha contestat, m'ha parlat molt d'activitats, de números. M'ha dit aquests 33.000 expedients oberts, aquestes 67.000 actuacions, però no necessitem al país només un relat d'activitat. Necessitem també aquesta direcció política. I en salut laboral no compta només el que fem, sinó què és el que canviem en allò que fem. Si baixa el risc, si arriba el control, es corregeix la mala praxi i si hi ha conseqüència. Vostè i jo sabem perfectament que per assolir aquests 33.000 expedients o aquestes 67.000 actuacions, no es pot actuar de forma preventiva. No es pot actuar de forma proactiva amb campanyes. Això, amb el nombre d'inspectors que tenim actualment, només podem actuar de forma reactiva.

Per això li demano tres compromisos clars. El primer, la inspecció, una inspecció amb múscul i amb temps de resposta. No m'ha dit la dada del temps de resposta, però no si reforçarem o no reforçarem la inspecció. Li demano: quants efectius nous podrem tenir el 2026? Quan es podrien incorporar? Amb quina especialització i amb quin desplegament territorial? I el que li deia sobre el temps de resposta i, en conseqüència, quin protocol d'actuació d'ofici d'accidents mortals aplicarà el Departament, inclosa la personació quan correspongui al procediment judicial.

Li demano un segon compromís: entrar allà on el risc es concentra i trencar la impunitat de la cadena. No s'hi ha referit. Volem un pla operatiu per a pimes i subcontractació en sectors prioritaris, amb actuacions específiques i amb seguiment fins a la correcció. I una condició política: la responsabilitat no pot evaporar-se cap avall. Si l'empresa principal se'n beneficia, ha de respondre del que passa a la resta de la cadena. I reitero l'eina concreta: delegats i delegades territorials de prevenció.

I un tercer compromís: psicosocials i diners públics amb diners verificables que li deia. Volem dades i conseqüències. Quantes actuacions inspectores específiques

en psicosocials? Si s'exigeix o no l'avaluació real, com li deia, o només documentació. I quines sancions en incompliment, inclòs l'assetjament sexual i per raó de gènere, han hagut? I volem el mateix nivell d'exigència en contractació pública i concerts, el control efectiu de les condicions, de les ràtios, de les substitucions, etcètera, perquè no podem tolerar precarietat i risc finançats amb diners públics.

Vostè avui ha de garantir que no hi haurà incentius ni objectius de gestió que pressionin, com li deia també, el criteri clínic. I ha d'explicar com coordinarà el Govern perquè no s'obrin marcs de sospita contra la gent treballadora. Conseller, governar és fixar objectius, posar recursos i fer-los complir. I la batalla no és contra els dies de baixa ni els de permís. La batalla és contra les causes que emmalalteixen i maten els treballadors i treballadores.

I acabo repetint una línia vermella per als comuns. Conseller, no confonguin absentisme amb incapacitat laboral. La incapacitat temporal no és un privilegi ni és una trampa. És protecció social davant una realitat clínica i laboral. Aquest matí la dreta i l'extrema dreta en aquest mateix faristol –acabo, president– ens advertien de la crueltat, deien, que quan es produeix la mort d'un familiar, els rics, o aquells que poden pagar-ho, paguin impostos en estat de dol. Però quan parlem del treball, si a un treballador se li mor el pare, quatre dies de permís són massa dies de permís sense produir, que diria la patronal.

I mai millor, avui m'acomio com ho feia en Guti: Salut i bon treball!

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del conseller i té la paraula l'honorable Miquel Sàmper i Rodríguez.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, vicepresidenta. Diputat Mijoler, li contesto ara el tema de les baixes. Abans no ho he fet perquè no he tingut temps, però amb relació a aquest tema de les baixes laborals permetin-me que crec que paga la pena que posem en ordre diferents conceptes. Ja en vam parlar, crec que a la darrera interpel·lació. No és tot el que es comptabilitza sota aquesta etiqueta el mateix, i té vostè raó i li vaig dir: una baixa per maternitat o paternitat no és absentisme. Una incapacitat temporal mèdicament

justificada no és absentisme. Són drets reconeguts i formen part del nucli més important de protecció social del nostre model, un model de drets en termes generals.

Això és indiscutible, però crec que ordenar conceptes no vol dir negar la realitat i crec que aquí tots plegats hem de tenir un punt de responsabilitat, perquè realment siguem capaços de centrar a nivell definitori el que realment vol dir això. La millora de la seguretat i la salut laboral pot i ha de contribuir a reduir també les absències evitables. Però hem de ser rigorosos. L'absentisme és un fenomen multifactorial i és el que li vaig dir la darrera vegada que vam parlar des d'aquest faristol. Hi intervenen elements sanitaris, organitzatius, socials i també individuals, i també individuals. Per tant, cap enfocament únic i simplista ens donarà l'autèntica resposta d'un fenomen que és molt complex.

Tot això és evident que unes condicions de treball segures, saludables i ben gestionades –quedi ben clar– tenen un impacte positiu en la salut de les persones treballadores i poden contribuir, sense cap mena de dubte, a disminuir una part rellevant de les baixes laborals. Els estudis disponibles mostren que, per exemple, l'envelliment de la població activa, els riscos psicosocials als quals vostè s'ha referit, les càrregues de treball a les quals vostè s'ha referit, les condicions organitzatives a les quals vostè s'ha referit o els temps d'espera, també en proves diagnòstiques – aquest el dic jo– influeixen de manera determinant i sí, també pot existir un percentatge –que no hem de tenir por a dir-ho– de conductes inadequades o abusives.

Una rapidesa en la diagnosi, una rapidesa en el temps de les proves mèdiques és una qüestió que també hem de voler, perquè el dret, precisament, dels treballadors, és a guarir, a curar-se al més aviat possible. I, per tant, no hem de confondre les coses. Crec que aquesta multifactorialitat, que aquesta suma d'elements l'hem de tenir molt clara per saber realment què és d'una vegada per totes la definició d'aquest concepte d'absentisme. No és ni d'uns ni d'altres, és de tots i entre tots l'hem de resoldre. No seria responsable reduir el debat a una qüestió moral, ni tampoc ignorar que poden existir disfuncions, que existeixen i jo soc el primer en reconèixer-ho.

Si hi ha comportaments que no responen a una situació clínica real, el sistema disposa de mecanismes per detectar-los i actuar-ne. Però la política pública no pot construir-se sobre la sospita tampoc generalitzada. Per això hem impulsat accions concretes, com per exemple l'elaboració d'un informe que caracteritza les absències laborals a Catalunya, revisant les dades, la literatura científica i aquest document s'ha compartit amb els agents econòmics i socials per establir una base de treball comuna.

Segona cosa, el pla de treball 2026 del Consell de Relacions Laborals incorpora l'objectiu, amb l'objectiu d'obrir un espai de reflexió amb participació del Departament de Salut, al qual vostè s'ha referit, per millorar l'anàlisi i els procediments vinculats a les incapacitats temporals. I paral·lelament, el CTESC està elaborant un estudi independent que oferirà una visió transversal per formular recomanacions futures i perquè tots ens puguem situar en l'equilibri d'aquesta definició conceptual, que crec que és bo per al país, que entre tots siguem capaços d'establir.

Aquestes actuacions són passos per comprendre millor un fenomen i articular respostes que no penalitzin la salut –estic d'acord amb vostè– sinó que la reforcin –estic d'acord amb vostè, senyor Mijoler. El que ens correspon com a Govern és actuar en dues direccions, reforçar la prevenció i millorar les condicions de treball per reduir-ne els factors de risc i, alhora, garantir que la gestió de les incapacitats laborals temporals sigui àgil, ajustada a criteris clínics i mèdics i dotada dels recursos necessaris perquè la durada de les baixes respongui estrictament a la realitat mèdica de cadascun dels casos.

Invertir en ergonomia, en psicociologia –vostè s'hi ha referit–, en organització del treball i en entorns saludables és alhora una garantia dels drets dels treballadors i les treballadores i una via que ha de contribuir de manera significativa per reduir les absències. Treballar en condicions dignes i segures afavoreix el benestar físic i emocional i pot i ha d'ajudar a prevenir un volum considerable d'absències laborals.

Cal que protegim entre tots els drets, però també a exigir responsabilitats i, senyor Mijoler, estic convençut que, amb la moció subsegüent que resultarà d'aquesta interpel·lació, estic convençudíssim que ens posem d'acord amb gran part de la mateixa.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Govern sobre l'estratègia digital de Catalunya

300-00258/15

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia digital de Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Anna Navarro i Descals.

Anna Navarro i Descals

President. Conseller, diputades, diputats. Si avui cau la digitalització, cau el país. Avui en dia, la sobirania d'un país no es defensa només amb fronteres físiques o amb instruments tradicionals de poder. Es defensa sobretot en l'àmbit digital i espacial. Les decisions que condicionen la nostra economia, els nostres serveis públics, la nostra seguretat, la qualitat de la nostra democràcia, es prenen cada vegada més dins dels sistemes digitals i entorns tecnològics. Qui controla la digitalització controla la capacitat d'un país per decidir. Qui no la governa o no l'entén queda exposat a decisions preses pels altres. Per això la digitalització és infraestructura crítica de nació i aquí demanem una ruta estratègica, àgil i completa de país que no acabem de veure.

Els països que lideren el món ho han entès molt bé i amb claredat. Han construït estratègies integrals on la ciberseguretat, la gestió de dades, intel·ligència artificial, capacitat digital de la ciutadania formen un sistema únic de protecció i progrés que està connectada. Sense seguretat digital, no hi ha confiança. Sense confiança, no hi ha inversió ni innovació. I sense innovació, no hi ha prosperitat ni autonomia econòmica. En un entorn global cada vegada més incert, la digitalització sosté el funcionament de tots els serveis essencials: energies, transport, sanitat, finances, administracions públiques. I quan aquests sistemes no treballen plegats, falla la capacitat de l'Estat per protegir la seva ciutadania i garantir la continuïtat d'un país.

En definitiva, la fortalesa digital d'un país és avui una de les seves principals garanties del futur. Catalunya ha de ser capaç de governar la seva digitalització

Fitxer 31

amb ambició, amb responsabilitat i amb visió d'estat. I per això Junts proposem cinc eixos que s'han de treballar molt a fons com a país.

El primer eix és el tema de la ciberseguretat. És una base molt important per establir tots els sistemes, els serveis, les tecnologies, la innovació i les aplicacions que fem servir tots cada dia. Avui la seguretat digital ja no és opcional. Amb la nova directiva europea NIS2, protegir sistemes informàtics, dades i serveis essencials passa a ser una obligació legal.

Junts defensa anar més enllà del mínim que exigeix Europa i dotar Catalunya d'una agència de ciberseguretat més forta, amb competències reals, recursos suficients i, sobretot, que actuï abans de que es produeixin els atacs, no només després.

Un atac informàtic paralitza les empreses, bloqueja els municipis, exposa dades personals i atura serveis essencials, i això té conseqüències directes sobre llocs de treball, competitivitat i confiança de la ciutadania.

I com l'obtenim aquesta cultura de la ciberseguretat? Parlem d'un segon eix. És molt important que un poble estigui alfabetitzat en temes digitals i tecnològics com a base estructural de país. No parlem de tallers puntuals o assignatures simbòliques, sinó d'una reforma contínua i real, perquè els més joves que estan pujant entenguin tot el món digital que ens ve a sobre, no només la ciberseguretat, sinó la intel·ligència artificial, algorismes, dades, pensament crític, tecnològic... Formar ciutadans és també una qüestió de seguretat personal i nacional. Una societat preparada és molt menys vulnerable a la manipulació.

Això exigeix fer efectiu el currículum, reforçar la formació docent i recuperar figures claus com la dels coordinadors digitals, que són qui han de liderar aquesta transformació i que avui estan desmotivats per manca de recursos i de reconeixement.

Preparar el país passa també per connectar l'escola amb una FP pràctica i adaptada a les noves necessitats tecnològiques i les feines que venen del futur. La clau és governar bé, assegurar que aquestes tecnologies s'utilitzin en protecció de dades reforçades, criteris pedagògics clars i control democràtic. Si aquesta alfabetització no s'acaba a l'escola... –perdó–, si aquesta alfabetització no s'acaba l'escola també ha d'arribar a empreses, autònoms i treballadors. Si la petita i mitjana empresa no pot adaptar-se al món digital, el país tampoc ho farà. Preparar la ciutadania i el teixit productiu és preparar el futur de Catalunya.

Tercer eix: la presència internacional i la capacitat d'influència. Catalunya no pot continuar sent absent d'espais importants com la Berec, l'Agència Europea de Ciberseguretat, o la ITU. Estem veient com a Brussel·les, a Davos, al World Economic Forum i altres principals fòrums internacionals, s'està definint el futur de la tecnologia, de l'economia i de la democràcia. I Catalunya hi ha de ser amb veu pròpia, defensant els seus interessos i la seva capacitat de decidir.

El quart eix són els drets digitals. Només quan disposem d'una arquitectura digital ben estructurada, segura i fiable, podem garantir veritablement els drets digitals de la ciutadania. Això inclou la protecció de dades personals, però també la defensa efectiva dels col·lectius més vulnerables, com les persones grans, les persones amb discapacitats o les desigualtats de gènere o inclús del nostre estimat català. Es tracta de posar la tecnologia al servei dels drets humans i no a l'inrevés.

Però els drets no es protegeixen sols, necessiten institucions fortes que els garanteixin, i per això, Junts defensem dotar l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades de competències plenes, també per a les empreses.

El cinquè element irrenunciable és la cohesió territorial i la connectivitat. No podem acceptar una Catalunya digital a dues velocitats. Catalunya és molt més que Barcelona. Sense internet d'alta velocitat no hi ha igualtat d'oportunitats ni d'empreses ni de ni de serveis moderns a tot el territori, ni arrelament de gent que vulgui estar treballant a tot el territori. La connectivitat és avui una infraestructura bàsica de país. A més, permet equilibrar el creixement de la població que està venint a sobre, reduir la pressió sobre les grans ciutats i oferir alternatives reals a la crisi d'habitatge i la saturació dels serveis.

La fibra òptica, com sap molt bé, també és política d'equilibri territorial i de cohesió social. Cap territori català s'ha de quedar..., no pot quedar-se enrere, perquè un país connectat és un país més fort, més resiliència i amb més futur.

La digitalització no és una suma de projectes que venen de diferents conselleries; ha de ser tota una arquitectura d'estat que determini la seguretat, la prosperitat, la capacitat de decisió, la democràcia d'un país. Quan és coherent, el país avança. Quan no està connectada, el país queda exposat.

Els cinc eixos que proposem: la ciberseguretat, l'aprenentatge àgil permanent, la influència global, els drets digitals de tots els catalans i aquesta cohesió territorial que tant necessitem s'han de liderar com un únic sistema connectat. En un món de competència entre grans potències com la Xina, com els Estats Units, com l'Índia. No tenir una estratègia digital integral a Catalunya ens és una vulnerabilitat.

Junts entén la digitalització com sobirania, seguretat, economia productiva i llibertat, amb institucions fortes i ambició nacional catalana, perquè avui guanyen els que construeixen sistemes coherents, no els que acumulen mesures aïllades o van a remolc d'altres països. Catalunya ha de ser sobirana també en l'àmbit digital, i això només s'aconsegueix amb lideratge, coherència i visió de país.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Moltes gràcies, president. Diputada Navarro, gràcies per la seva interpel·lació i pel seu to constructiu, perquè en aquest tema, com en tots, el país necessita debats exigents, però també responsables. I penso que amb el to que vostè ha emprat i el que espero emprar jo, doncs, aconseguirem la finalitat que vostè vol amb la seva interpel·lació.

I hi estic d'acord, l'estratègia digital del Govern s'ha d'entendre a partir del pes que té el sector tecnològic i digital en una economia catalana actual, doncs, que ha evolucionat, i molt. No estem parlant d'un sector emergent o accessori, sinó d'un

dels principals motors estructurals de l'economia del nostre país: prop de 25.000 empreses tecnològiques i digitals repartides per tot el territori. Si bé és cert, i li dono la raó, diputada, que un dels reptes importants que tenim per endavant és que trobem un major equilibri en tot, però en això, de forma especial en el seu abast territorial.

Genera una ocupació molt rellevant: dona feina a gairebé 200.000 persones treballadores, amb una ocupació qualificada i, a més, amb salaris per sobre de la mitjana. Una facturació global del sector que supera els 39.600 milions d'euros i que representa aproximadament un catorze per cent del PIB del nostre país. Per tant, una bona notícia. I, per tant, coincidim també en la importància que té el sector i que no pot ser tractat de manera sectorial ni molt menys de manera marginal.

Sense anar més lluny, crec que alguna cosa devem haver fet bé tots plegats quan des de fa molts anys Catalunya es converteix durant una setmana en l'epicentre mundial del sector tecnològic i digital. Em refereixo al Mobile World Congress, que la setmana vinent tornarà una vegada més a casa nostra i que suposa inversions que arriben i superen els 500 milions d'euros cada any.

Òbviament, això no és patrimoni ni d'aquest ni de cap altre Govern, fa més de vint anys que estan aquí instal·lats i, per tant, crec que és important reivindicar i celebrar quan les coses funcionen i quan funcionen gràcies a tots. Més encara quan, més enllà de les xifres puntuals, el valor del Mobile es reforça amb una projecció internacional, una atracció de talent i una inversió durant tot l'any.

Per tant, vull començar amb un reconeixement que forma part d'un important i que és important de les capacitats i la projecció que avui té per endavant Catalunya, que té el seu origen en etapes de governs *anteriors*, i ho vull recalcar, però també per part dels reptes que venen des de fa molt temps.

En el marc de la reforma de l'Administració que es va iniciar només constituir aquest Govern, sabem que la reforma digital a la qual vostè feia referència és i ha de ser una peça clau. Exemples d'altres departaments que no són el d'Empresa i Treball els trobem, per exemple, amb una nova estratègia de salut digital 25-2031, que integra dades, teleassistència i interoperabilitat perquè l'atenció sanitària sigui més eficient, més segura i més contínua.

O en educació, amb el pla de digitalització responsable, que no es limita a repartir dispositius, sinó que forma l'alumnat i el professorat en competències digitals que són crítiques, amb criteris d'ús ètic, segur i pedagògicament transformador.

I pel que fa al departament que represento, doncs, una de les primeres coses que vam fer va ser presentar el pla de la FUE 2025-2028 per reduir les barreres que existeixen, administratives, i simplificar els processos per facilitar l'activitat empresarial i l'accés a inversions productives, impulsant un ecosistema econòmic i industrial. Ho vam fer perquè la indústria es queixava, i amb raó, que s'arrossegava una càrrega excessiva de tràmits, duplicitats i terminis massa llargs. I quan la indústria es queixa a través del Govern, no pot fer una altra cosa aquest Govern que donar la cara. Per això vam actuar de seguida: simplificació normativa, digitalització de procediments, acceleració d'autoritacions i, en definitiva, una administració més orientada a facilitar inversions productives, acompanyar projectes industrials i reforçar l'ecosistema econòmic del nostre país.

Però també, i això és important, la transformació digital del Departament d'Empresa i Treball no es limita només a facilitar a les empreses, també estem incorporant la digitalització de l'àmbit del treball i la seguretat laboral. Hem iniciat un estudi específic sobre l'aplicació de la intel·ligència artificial, la prevenció de riscos laborals, amb l'objectiu d'anticipar riscos, detectar patrons i analitzar també aspectes essencials, com la privacitat, la supervisió humana i l'eficiència preventiva.

Alhora, des del Consell de Relacions Laborals, la Comissió de Convenis Col·lectius està treballant en recomanacions per a la implementació de la digitalització de la intel·ligència artificial a les empreses, abordant qüestions com la formació, la capacitat digital, els drets d'informació i consulta, els sistemes de vigilància i control, la seguretat i la salut laboral i la garantia del control humà. Tot això amb el suport de la Inspecció de Treball, amb la col·laboració acadèmica en projectes com el DigitalWork.

Per tant, la transformació digital no és patrimoni d'un departament, sinó que ho és de tot un govern i és una política integral.

La digitalització ha d'arribar a la indústria, als serveis públics, al món del treball i necessita una condició imprescindible a la qual vostè ha fet referència, que és la seguretat.

Per això em sembla obligat parlar del servei públic, fonamental en qualsevol societat, que és la ciberseguretat. Ens trobem en un escenari d'augment sostingut de les amenaces, a les quals vostè ha fet referència, digitals a escala global. La rivalitat geopolítica també es trasllada al ciberespai. Els conflictes internacionals, les tensions entre blocs tecnològics i l'ús creixent de la intel·ligència artificial generativa han sofisticat el mecanisme d'aquests atacs. El *ransomware*, per exemple, continua sent una de les principals amenaces per a organitzacions públiques i privades. El robatori massiu de credencials s'ha convertit en el gran vector de risc. L'ús del *deepfakes* i els hipertrucatges posa en risc la confiança pública i fins i tot la integritat democràtica.

Les dades són clares: l'any 2023 l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya va gestionar 2.670 incidents; l'any 24, 3.372. Per tant, un increment del vint-i-sis per cent. Però aquestes són només les dades d'incidents que es van materialitzar. L'any 24 es van bloquejar 6.900 milions de ciberatacs abans que arribessin a

Fitxer 32

convertir-se en incidents reals. A Catalunya, per tant, cada dia es denuncien aproximadament tres-centes estafes en línia. El vuitanta per cent dels ciberatacs comencen amb una identitat compromesa. El robatori de noms d'usuari i contrasenyes ha crescut de manera exponencial. Aquest és el context. I davant d'aquest context, la resposta no pot ser reactiva, ha de ser estructural.

Vostè proposava cinc mesures, que després en parlaré al segon torn, i em penso que són encertades. Per això Catalunya ha optat per construir un model propi a través de l'Agència Catalana de Ciberseguretat. La ciberseguretat no és només institucional, ha de ser també ciutadana, i és per això que l'agència ha activat nous canals d'avisos i alertes de ciberseguretat via WhatsApp per informar la ciutadania de manera ràpida i accessible sobre les estafes, les amenaces digitals de major impacte i, en definitiva, tots els atacs que puguin patir els ciutadans.

En paral·lel, aviat es posarà en marxa una prova pilot que habilitarà un formulari perquè qualsevol persona pugui comunicar la detecció o sospita de ciberestafes.

I acabo. Des del Govern volem una Catalunya que sigui competitiva, que sigui innovadora i que sigui segura en l'àmbit digital. Volem una economia que sigui més forta, uns serveis públics més eficients i una ciutadania que estigui més protegida. I per això estem simplificant els tràmits, estem intentant modernitzar l'Administració, estem reforçant la ciberseguretat –té raó amb el que vostè suggeria– i estem intentant assegurar la transformació digital perquè arribi a tot el territori, de la qual cosa li parlaré a la segona intervenció.

Catalunya té totes les condicions per liderar aquesta etapa. Ho té per empreses en el sector, punteres i pioneres; ho té per un lideratge a nivell de talent que la fa diferent a la resta d'Europa, o, si més no, està al nivell de les potències més importants de tot el continent. I, per tant, nosaltres encarem aquesta responsabilitat amb ambició, amb transversalitat, diputada, i amb una idea molt clara, que és que la tecnologia només té sentit si millora la vida de les persones.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Anna Navarro i Descals.

Anna Navarro i Descals

Moltíssimes gràcies, conseller. Jo anava per un altre cantó, eh. Singapur, Irlanda, Luxemburg, Anglaterra, Polònia, Alemanya, Estats Units, Japó, Corea del Sud, Itàlia, Estònia..., tots tenen una estratègia digital única, i llavors la passen a diferents conselleries o ministeris. El que no estem veient aquí..., sí que vostè, des d'Empresa, sempre parla de tecnologia. I evidentment que estem contents que hi hagi el Mobile, i que hi ha moltíssima innovació i molt de talent i moltes *start-ups* que ho intenten. Però també hi ha un noranta per cent de les *start-ups* catalanes que fallen.

Però no anava per aquí. Anava perquè necessitem tota una estratègia coordinada. I, com sabem, la tecnologia està anant molt i molt i molt ràpida; hi han unes baralles brutals –aquesta setmana mateix de Claude i Anthropic, que el president Trump està intentant parar Claude, per exemple– que em sembla que aquí no ho atrapem.

Perquè quan sento paraules com «estudis» i «comissions» i «ho estem intentant», no hi veig prou agilitat.

I, com saps, les empreses grans poden tenir departaments descentralitzats o centralitzats. Jo sempre he treballat en models centralitzats, perquè si una cosa és molt i molt important, com ara mateix la tecnologia, com està fent el Japó i França, Itàlia i Alemanya, es posa tot el poder i tota la capacitat i tot el cervell en un equip que després dona les directives.

I els eixos que demanàvem són connectats. I no pot ser que cada departament tingui aquests cinc eixos connectats; va millor si hi ha una estratègia a dalt que estigui connectada, que vagi donant les ordres de tot això.

Aquesta setmana, per exemple, hem viscut caigudes importants en empreses dels sectors, després de que Anthropic anunciés que la seva IA Claude pot editar codi, detectar vulnerabilitats i fins i tot proposar correccions. Ja estem veient codi que corregeix altres codis i estem veient aquesta setmana el president Trump a punt de tancar Anthropic perquè no vol interactuar amb temes de defensa o de *surveillance*, de mirar el reconeixement facial, per exemple.

On està Catalunya amb tot això? Hem d'anar molt més ràpids, perquè aquestes tecnologies ens entren, encara que no vulguem, la gent ja les fa servir. Jo conec tecnòlegs aquí que ja estan fent servir aquestes IAs, aquests sistemes. I mentre nosaltres estem pensant si farem un estudi, si prepararem els mestres, si els hi direm que la IA és dolenta..., i la tecnologia està entrant.

Jo m'agradaria molt que reflexionés molt aquest Govern amb un tema tan i tan important com la tecnologia, que ens està defallint democràcies arreu del món, que està entrant en temes de defensa, que està espiant, que estan entrant a Veneçuela, que està entrant a Mèxic, està entrant a tot arreu, i nosaltres estem parlant d'«intentar» i de «comissions» i d'«estudis».

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Moltes gràcies, president. Anem a fer una miqueta de mirada cap enrere: l'estructura del que és el món de les noves tecnologies o de la tecnologia o del món digital. Anem tres o quatre anys enrere. Hi havia una macroconselleria que tenia tant la part de telecomunicacions, és a dir, qui ha de passar la fibra, d'aquella que havia de fer les inversions en polítiques digitals a nivells empresarials, com aquella que podia dissenyar quin era l'objectiu com a país a nivell digital; una macroconselleria. Diferenciem el que és fer passar la fibra, per exemple..., vostè ha fet amb les seves cinc sol·licituds o mesures que proposa..., una, que vull parlar-ne, que és la cohesió territorial. No és el mateix, i tots ho sabem, el desplegament a nivell de connectivitat que hi ha a Barcelona o inclús a Tarragona o a Girona, del que hi ha, per exemple, el Pirineu. I tot això ho sabem nosaltres, no?

Per tant, no ens comparem amb els països que vostè ha dit. Que Singapur, evidentment, que segur que per la seva dimensió i per la seva riquesa econòmica té aquest problema ja resolt. Per tant, tenim un primer a nivell de cohesió territorial, que és arribar a tot arreu, i aquest no és menor, perquè costa diners, i no pocs, en costa molts, eh? Aquest cap de setmana jo estava fent territori a la Cerdanya, i estaven contents perquè deien que hi hauria ja el pas de la fibra entre Puigcerdà i la Seu d'Urgell. I, per tant, ja podrà haver-hi la connectivitat que mereix tot el territori.

Però, per tant, un element que és l'element de tenir unes infraestructures com les que necessita el nostre país. Aquest un.

Polítiques digitals a nivell empresarial. El que jo li he parlat moltes vegades a vostè aquí i que vostè ara ho ha recordat. Efectivament, tenim unes empreses que s'hi dediquen, tenim unes empreses que són punteres, pioneres, i cada vegada penso que s'estan alçant més a nivell de reconeixement internacional en l'àmbit digital, en l'àmbit tecnològic, en l'àmbit de l'espai. Un moment en el qual Catalunya pot dir que té unes empreses de primera línia.

I vostè em parla d'una tercera cosa, que és siguem capaços de posar en un mateix paquet tant lo que li estic dient ara, a nivell de que arribem a totes les infraestructures de tot el país, com tenir les empreses, com definir una política digital doncs a nivell de país. No li dic que no –no li dic que no.

És més, anem a repassar les seves cinc propostes. La primera, una agència de ciberseguretat més potent. Doncs ja li dic que sí, qualsevol cosa de les que ja tenim que funcionen bé és susceptible de que millori el seu funcionament. Per tant, l'hi compro. Posarem les mesures que puguem perquè funcioni, perquè millori, el funcionament de l'Agència de Ciberseguretat. Això no vol dir que no funcioni bé. Millorable? Tot és millorable, però hi estic d'acord.

Escolti, el que vostè ha dit de l'alfabetització, de la formació, de la reforma contínua per adaptar-nos a un món que evoluciona a una velocitat difícilment perseguible. I això és veritat. Doncs també l'hi dic: té raó. Estic totalment d'acord que a nivell d'escoles, que a nivell d'empreses petites i grans, siguem capaços d'introduir elements que permetin que les bretxes existents de gènere, d'edat, cada vegada s'escurcin més. I li ben asseguro que en aquest cas, des del Departament d'Empresa i sobretot des de l'Àrea de Polítiques Digitals, s'estan fent moltes polítiques perquè aquestes bretxes es puguin escurçar a nivell generacional, de gent més gran; a nivell de bretxa de gènere, que existeix una bretxa important. Té raó. Hem de ser capaços de tenir una formació contínua que cada vegada ens permeti tenir bretxes menys importants fins a arribar a fer-les desaparèixer.

Presència internacional. No l'hi puc respondre. El que m'ha comentat de les dues institucions europees, m'ha semblat entendre, no li puc respondre si hi som, si no hi som. I si no hi som ja li ben asseguro que farem el possible per ser-hi, com hi som a nivell de semiconductors o de xips, o com hi som, per exemple, també a nivell de la indústria química.

Respecte dels drets digitals. Amb això li avanço que estem fent molta feina, molta feina perquè els menors, perquè, hi insisteixo, les persones que tenen menys accés tinguin la facultat, la possibilitat, de ser preservats, de ser protegits, amb aquesta normativa que vostè deia. No li dic que l'Autoritat Catalana de Dades hagi de ser qui reguli això. Estic totalment d'acord en què com més tinguem regulada la protecció de les persones, millor funcionarà el nostre país. I, per tant, quan haguem de treballar la posterior moció subsegüent segur que ens hi posarem d'acord.

I quant a la cohesió territorial, li ben asseguro que és important que siguem capaços de fer arribar aquestes estructures, hi insisteixo, de connectivitat a tot el país.

Perquè, igual que s'ha dit en termes de salut, aquest dematí que tothom ha de tenir la mateixa assistència, tant si és a un hospital de Barcelona com si és de les Terres de l'Ebre, passa exactament el mateix amb la connectivitat. Tothom ha de tenir els mateixos drets digitals.

Per tant, també la convido a que siguem capaços d'arribar a un acord profitós per al país amb la posterior moció subsegüent.

El president

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per la indústria.

Interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per a la indústria

300-00253/15

És presentada pel grup Socialistes i Units per Avançar, i per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Francesc Jesús Becerra Ramírez.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Gràcies, president. Honorable conseller senyor Miquel Sàmper, diputats, diputades, ciutadans i entitats que ens seguiu tant presencialment com telemàticament... Gràcies per acompanyar-nos. Senyor Miquel Sàmper, hem confluït diversos grups en fer-li tres interpel·lacions aquesta tarda; agraït de que sigui aquí. A Catalunya..., el motiu de la meua interpel·lació és un fet innovador i un fet que crec que ens podem alegrar tots tal com és el nou Pacte Nacional per la Indústria.

Abans d'entrar en matèria, faig una prèvia. Agrair-li personalment, i crec que també parlo en nom dels diferents grups parlamentaris, que va presentar fa uns mesos un esborrany inicial o un document inicial, però s'ha fet tot un seguit de procés participatiu; agraït dels grups de treball, i la feina feta ha estat molt ben valorada per tots els sectors i també pels grups parlamentaris que han intervingut, i això ens ha pogut permetre enriquir aquest pacte i aquest document, i finalment, aquest Pacte Nacional per la Indústria, que ara és el document nou que tenim.

I no és una qüestió menor. Aquest pacte és, sens dubte, una fita rellevant per al país, Però també és un moment que ens convida a fer una reflexió d'on venim. És el tercer

pacte que té Catalunya. Va començar el primer pacte el període 2017-2020; després, un segon pacte, i ara ens ve aquest tercer pacte. Però hem de recordar que aquest pacte va sorgir dels diferents grups, sindicats, PIMEC, Foment, universitats, etcètera, que van interpel·lar o van culminar a que el Parlament de Catalunya demanés aquest pacte.

Llavors, l'inici o l'embrió que es va produir el 2017 va ser àmpliament votat, crec que per unanimitat, per aquesta cambra interpel·lant a fer aquest pacte nacional. Per tant, la feina i l'empenta que hi ha al darrere d'aquest pacte és una crida realment de país i una crida global de tot el sector.

En aquest sentit, aquest pacte

Fitxer 33

que ara presentem, o que ara es presenta, i que és nou, ens portarà al període 2030, i en aquest podem afrontar reptes que són diferents del 2017. Ara ens trobem amb un entorn, o amb un món, que és més global, més complex i més accelerat. Tothom és conscient, en aquest sentit, d'aquestes dificultats que presenta el món actual. I, en aquest sentit, els debats que s'estan produint a nivell europeu sobre l'Europa industrial no són un simple fons de pantalla, sinó que constitueixen una crida d'alerta i una invitació a pensar en clau de projecte geoeconòmic.

Aquesta reflexió europea ha estat articulada amb molta claredat en els dos informes, molt debatuts i molt coneguts, encarregats per les institucions europees, tant com són l'informe Letta i l'informe Draghi. En aquest sentit, els dos diagnòstics que presenten aquests informes alerten de que Europa pot córrer el risc de desindustrialització silenciosa, una pèrdua de competitivitat en índexs crítics com la productivitat, la innovació tecnològica i una capacitat que hem d'intentar que sigui d'igual a igual cap a les grans potències –Estats Units i Xina, principalment.

L'informe d'Enrico Letta, titulat «Much More Than a Market», parteix d'una idea que ens hauria de sonar: Europa no pot limitar-se a un mercat interior de simple intercanvi de béns i serveis; cal consolidar i completar aquest mercat amb criteris moderns de competitivitat, amb polítiques que integrin sectors estratègics –energia,

telecomunicacions, mercats de capital, digitalització– i que es posin a fer realitat de manera efectiva allò que el mercat únic promet des de fa dècades. Letta posa, entre d'altres, l'accent en la manca d'un marc industrial coherent i ambiciosament orientat a augmentar la dimensió de les empreses europees i en el pes tecnològic global que presenta Europa. Per la seva banda, en Draghi, l'informe Draghi, l'expresident del Banc Central Europeu, ens fa una crida a despertar aquesta capacitat productiva europea.

Per tant, d'aquests dos informes sorgeixen tres grans eixos, que han estat àmpliament interpel·lats o mencionats en la premsa i per tots coneguts, que són, en primer lloc, la millora de la productivitat i la innovació tecnològica; en segon terme, la descarbonització de manera que no penalitzi la competitivitat i augmentar l'autonomia estratègica d'Europa per reduir la dependència de recursos i tecnologies clau. En aquest sentit, el pacte nacional per a la indústria, amb aquests tres eixos principals europeus, amb aquests dos informes i amb aquesta projecció que es presenta, no ha de ser un document endogàmic, sinó que ha de ser un document que integri aquesta visió global, no? I en aquest sentit entenem que comparteix, i així ho interpel·lem, els objectius clars que hauria de tenir, tal com és, per exemple..., nosaltres ho hem definit amb quatre objectius.

Un primer objectiu, la reindustrialització i la productivitat. Per tant, la pèrdua de capacitat industrial és un risc econòmic i estratègic, i aquest repte de reindustrialització i de productivitat hem d'intentar tirar-ho endavant. Però, en aquest sentit... –li fem una bateria, eh?, una mica, perquè el temps se m'està acabant. En aquest primer eix, impulsar la nova política de clústers –crec que és important–, reforçar la política de sòl industrial, acompanyar la reindustrialització amb instruments financers públics, promoure la reindustrialització com a política territorial. I, en aquest sentit, en aquesta política territorial, no oblidant les paraules del molt honorable president Salvador Illa de prosperitat compartida, no?, i buscant aquesta prosperitat compartida.

Un segon objectiu o eix seria la descarbonització competitiva. En aquest sentit, crec que és important accelerar el desplegament de renovables, impulsar l'hidrogen renovable, promoure l'eficiència energètica industrial, desenvolupar infraestructures

energètiques estratègiques. I, en aquest sentit, la pregunta que ens hauríem de fer és com podem garantir que aquesta transició no penalitzi aquests sectors intensius i, alhora, es converteixin en un avantatge competitiu, tota aquesta innovació que vindrà.

I un tercer objectiu és la digitalització i el talent. En aquest sentit, apostem, i sé que el Govern també aposta, per la indústria 4.0, en definitiva, la intel·ligència artificial, la robotització, la fabricació additiva, que basteix un munt de tecnologies, no només la 3D, el prototipatge i altres característiques, que, no hem d'oblidar-ho, hi ha molta tecnologia que va en aquest sentit. En aquest eix crec que és important un gran pacte pel talent industrial, un pla de digitalització industrial, impulsar la intel·ligència artificial aplicada a processos productius, reforçar la xarxa d'agents d'innovació diferents entre centres tecnològics, laboratoris, assajos, etcètera, etcètera. Les *hubs*. I centrar-nos també en les àrees STEM, totes aquelles àrees STEM, que són, al final, ciències, matemàtiques, salut, etcètera, etcètera, no?

I el quart objectiu que nosaltres assenyalàvem és pròpiament la governança i avaluació i coordinació. I, en aquest sentit, crec que hauríem de tenir mecanismes d'avaluació, indicadors clars, revisió periòdica, transparència i la coordinació, sobretot, interdepartamental, perquè aquest pacte influeix a tots els departaments.

Vaig per les preguntes en el sentit estricte, no? Tenim el pacte. Ens n'alegrem, i crec que és una fita que cal agrair. Però, en aquest sentit, ara què passarà? I les preguntes, i d'aquí la interpel·lació, són: quin és el full de ruta immediat del Govern que aplicarà? Quines primeres mesures es desplegaran? Com s'activarà la coordinació entre departaments? Quin calendari d'implementació tenen previst? Com es garantirà el seguiment parlamentari i la transparència? I, sobretot, com s'assegurarà que aquest pacte es tradueixi en més indústria, millor ocupació i més cohesió territorial amb prosperitat compartida? En definitiva, conseller, què faran a partir d'ara per convertir el pacte nacional per a la indústria en una realitat tangible per a les empreses, els treballadors i els territoris de Catalunya?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Moltes gràcies, president. Diputat Becerra, doncs gràcies per la interpel·lació, per permetre'ns explicar aquí, no per primera vegada..., a la comissió, com vostè sap, hem explicat el pacte, hem explicat també l'evolució del que va ser l'acord de l'altre dia, el dia 19. Com vostè sap, el Consell Català de l'Empresa, per unanimitat, va aprovar el contingut del pacte nacional de la indústria de l'any 26, amb vigència del 26 a l'any 2030. A la tarda del mateix dia 19 ho explicàvem, com l'hi recordava, el mateix dia en la Comissió d'Empresa d'aquest Parlament de Catalunya. I la veritat és que vull començar dient que no es tracta d'un pla, que no es tracta d'una acció pròpia del Govern: és un pacte, i això val la pena destacar-ho. Un pacte que neix després de moltíssimes reunions, de moltíssima feina, que ha fet que sigui més complicat d'arribar a la seva fi i també que implica que l'hem de cuidar tots plegats, perquè, hi insisteixo, és el resultat de la feina de moltes persones.

Per tant, vull donar les gràcies també a tots els membres que l'han fet possible, com els hi deia, els membres del Consell Català de l'Empresa, agents econòmics, socials, cambres de comerç, universitats i també a vostès, als grups parlamentaris que han decidit doncs intervenir de forma directa. També als membres que representen la indústria –ja els he mencionat de forma indirecta– i també a les persones –permetin-me que ho faci– del Departament d'Empresa, de la Direcció General d'Indústria, que són els que han dirigit la redacció d'aquest pacte.

Com l'hi deia, un pacte –que no és un pla, que no és una estratègia– que és fruit de la concertació i, per tant, cal que ho recalquem. És un gran acord de país que l'hem preparat, acordat entre tots els agents econòmics i socials i, per tant, això és molt important. Fa menció, fa referència a una política de Catalunya que no és d'ara, que és de sempre, que és doncs fer de la concertació de les polítiques econòmiques i socials una eina que sempre ens ha donat molt bons resultats, i això és el que hem fet aquesta vegada. Ja ho havíem fet amb el pla de govern d'aquest Govern de la Generalitat, amb el pla «Catalunya lidera» i també amb el pla Responem, que vam fer per donar resposta a la política aranzelària del Govern dels Estats Units.

Permetin-me que faci servir una frase: més i més indústria, però sobretot millor indústria. La qualitat per damunt de la quantitat, sobre tres pilars: augmentar la productivitat, continuar amb la descarbonització i també fer-ho a través d'una política molt més resiliència a nivell industrial. En definitiva, intentar arribar a la sobirania tecnològica i econòmica que, com vostè hi feia referència, ens demanava el senyor Draghi amb el seu informe, una sobirania tecnològica i econòmica que ha d'anar de la mà d'un creixement que ha de ser verd, digital i inclusiu per arribar a l'any 2030 amb una indústria europea que no sigui una anècdota, sinó un pilar d'aquesta prosperitat que vostè demanava per a tots els ciutadans. Per tant, aquest pacte nacional no és només proclamar objectius, sinó que és construir aliances socials, econòmiques i territorials.

Faig menció al que deia a la interpel·lació anterior la diputada Navarro quan feia referència a la política territorial de cohesió industrial, en aquell cas digital: una nova indústria que ha de ser digitalitzada, internacionalitzada, descarbonitzada, sostenible, competitiva, adaptada amb cadenes de valor més fortes, amb la mirada posada en sectors estratègics. Aquesta és la nostra ambició de país, aquest és el nostre relat del nostre pacte nacional de la indústria, amb una equitat territorial que també volem que arribi a la nostra indústria. Perquè els territoris industrialitzats són aquells que compten amb major cohesió social, i aquest és un intangible valuósíssim per a aquest pacte. És el que volem per a Catalunya, una Catalunya que, ens ho diuen també les nostres comarques, que tenen un major pes industrial, presenta menys desigualtat i la distribució de la renda és molt millor que a la resta. Amb aquest resultat no només reflecteix salaris més estables, sinó també ocupacions millor qualificades que ofereixen camins reals de mobilitat socioeconòmica ascendent, llocs de treball de més qualitat, sous més alts a la indústria, més estabilitat, menys rotació. Això és la indústria i això és la prosperitat compartida a la qual vostè feia referència.

Mirin, fa crec que dues setmanes el Grup Parlamentari de Junts presentava un ple monogràfic sobre l'ascensor social, i crec que no hi ha res que representi més l'ascensió social, president del grup parlamentari, que la indústria –que la indústria–, eh? I; per tant, crec que és bo que destaquem que precisament la indústria ha de tenir aquest resultat.

Permeti'm que li digui com hem arribat fins a aquest punt amb aquest document. Ja el desembre del 24, la Comissió Executiva del Consell Català de l'Empresa va treballar amb aquesta orientació estratègica. També a finals del 24 es va iniciar un treball, de títol «Què necessita la indústria catalana?», que tenia com a objectiu respondre a aquesta pregunta identificant seixanta temes que s'havien de treballar. El mes d'abril, al Palau de Pedralbes, cent alts càrrecs de la Generalitat i els directius van iniciar el procés d'elaboració d'aquest document. I en una d'aquestes sessions doncs es va arribar a la conclusió del que havia de ser l'embrió d'aquest pacte nacional. És molt important que se sàpiga que, a banda d'aquesta feina de pacte de tots els agents econòmics, socials, cambres, universitats, hi ha una altra qüestió que no hem d'oblidar: tots els departaments de la Generalitat hi han intervingut. Per tant, transversalitat a fora i interna, en el Govern de la Generalitat.

Va haver-hi també un procés participatiu, del qual vostè n'ha fet menció, que mai abans s'havia seguit amb els altres dos pactes, i es van constituir cinc grups de treball compostos per dos-centes persones. Vull destacar, hi insisteixo, aquesta comunitat de persones des de fora i des de dintre. Per tant, és un document que té estratègia, és un document que té estructura i és un document que té contingut, és a dir, un full de ruta que vol, que pretén augmentar, com deia abans, la productivitat, continuar amb un ferm compromís amb la descarbonització i aportar aquesta resiliència que ens demanava, amb aquesta voluntat de tenir sobirania, autonomia estratègica a Europa, el senyor

Fitxer 34

Mario Draghi amb la seva proposta econòmica. I hem de tenir latent aquesta visió del senyor Draghi i aquesta ambició.

El PNI té tres missions generalistes, que li he dit ara, però, té vint-i-dos objectius. Permeti'm que li faci referència a uns quants. Augment del VAB industrial, increment de la productivitat de la indústria, increment de la recerca i el desenvolupament, increment del número de patents i incrementar també la indústria i el nombre de persones amb formació professional qualificada i universitària, increment del nombre de polígons industrials de més de cinquanta hectàrees, increment del pes de

l'energia renovable, augmentar el percentatge de residus industrials valoritzats i incrementar les exportacions industrials al contingut tecnològic alt i mitjà, augmentar el nombre d'empreses exportadores i millorar també –sí, senyor– l'índex de qualitat en el treball.

Aquest pacte nacional involucra nou departaments de la Generalitat a través de cent noranta mesures i ara té una dotació. Vol tenir una dotació de 4.500 milions d'euros però que ens hem compromès a intentar fer que arribi als 5.000 milions d'euros. Vull destacar una altra qüestió: És un pacte viu perquè la política, la geopolítica actual no ens permet fer pactes, per molts pactes que siguin a cinc anys vista, sinó que hem de fer pactes amb una capacitat d'incorporar de forma immediata allò que la societat li demana que s'ha d'incorporar. Crec que és una de les qüestions més rellevants d'aquest pacte, que quan vostès o els agents econòmics i socials considerin que s'ha de modificar, que s'ha d'incorporar, ha de tenir aquesta capacitat de transformació que faci que sigui un pacte, que no quedi caduc, que no es faci vell, senzillament perquè no tenim capacitat per adaptar-lo a les noves necessitats, al que ens marqui, en definitiva, la nostra societat. Per tant, des del Consell Català de l'Empresa, des del Departament d'Empresa i Treball, des del Govern i des d'aquest Parlament, tenim la possibilitat de millorar, sempre que considerem oportú, aquest nou pacte.

I escolti'm, una cosa tot això, permeti'm que ho digui, doncs amb una resposta ràpida a les preguntes que m'ha fet. Ara què ve? Doncs ara ve executar aquest pla i, per tant, ja ho vaig dir l'altre dia a la comissió que vam tenir d'Empresa i de Treball, que hem de calendaritzar les actuacions, que hem de dotar-les, que hem de fer que siguin permissives –insisteixo– als canvis que ens vagin venint i, per descomptat, i com a mínim en aquest primer any, un servidor fa la compareixença de forma de forma molt assídua al Parlament per explicar aquest grau d'execució, per explicar el compromís d'aquest Govern amb aquest pacte nacional de la indústria i per escoltar-los a vostès amb aquelles qüestions que vostès considerin que haguem d'incorporar.

Ara ja els ho dic a efectes pràctics, purament pràctics, en els següents dies –crec que hi ha una data, però que ara no recordo– se signarà aquest pacte nacional de la indústria per part del president de la Generalitat amb els agents socials i

econòmics. Aquí comença el seu camí i espero i desitjo que allò que hem pactat entre tots acabi sent una realitat que segur que farà que aquest país tingui una millor indústria i una millor qualitat del treball.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Se suspèn la sessió que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT